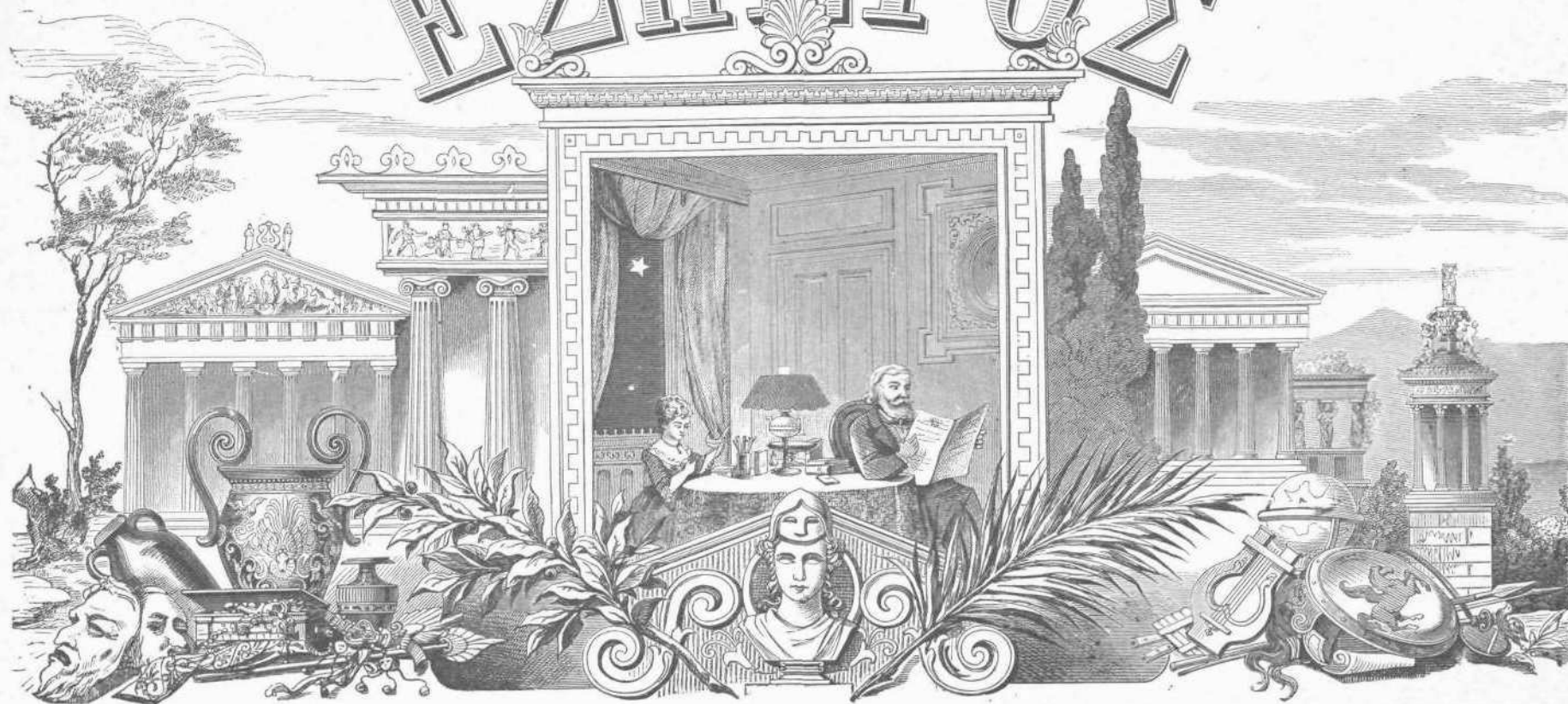

ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἔτος Γ'.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκαστοῦ μηνός.

⇒ Εν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 113 Φεβρουαρίου 1884 ⇐

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χρόνον.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Αρ. 67.

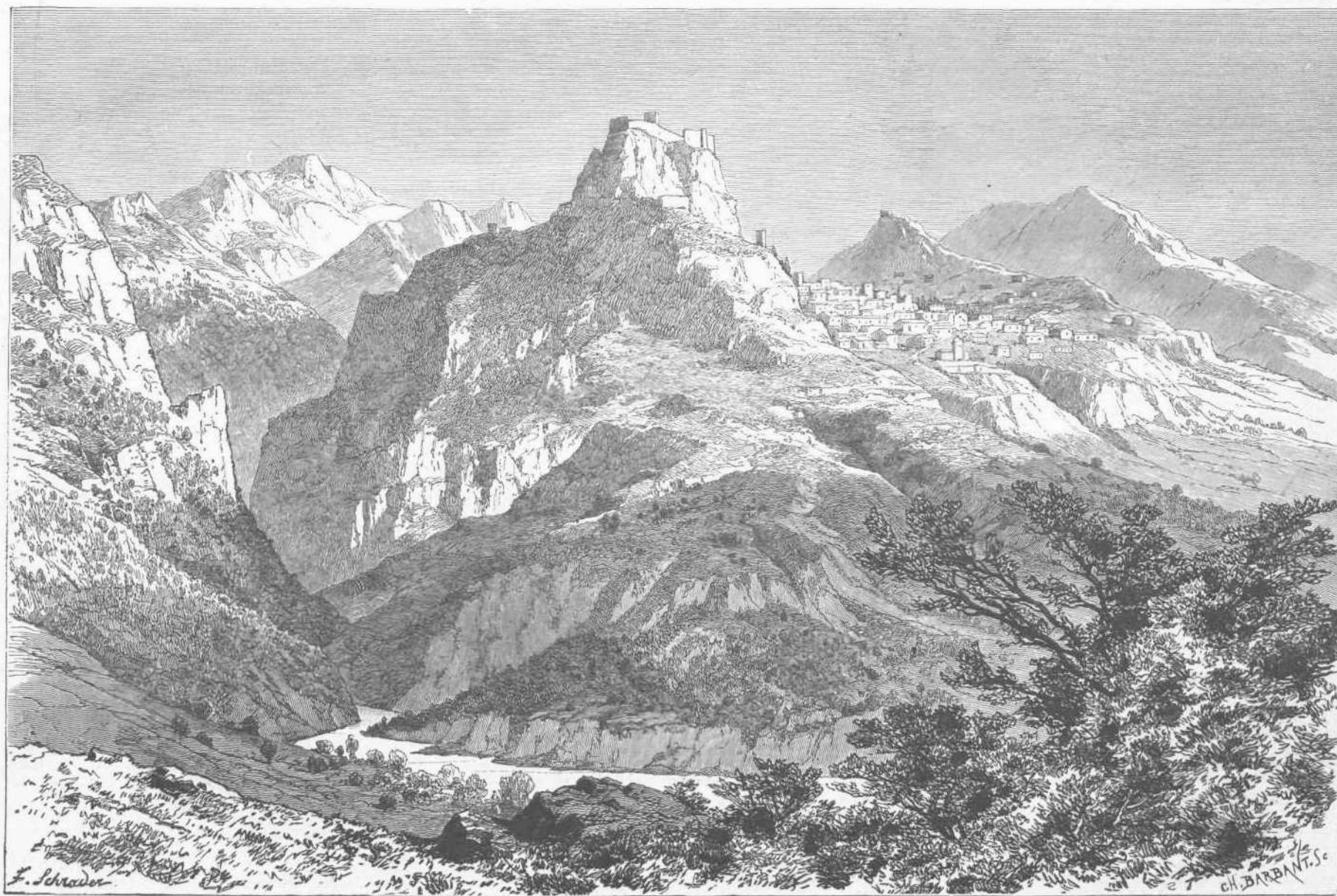
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ Καρτάινα. — Ἀλέξανδρος Μονρούζης ἡγεμῶν Βλαχίας καὶ Μολδαβίας. —
Περὶ τῶν κατὰ τὸ σὺν. — Κάρολος ὁ Ε'. — Ὁ δραματικὸς ποιητὴς. — Ὁ πατριάρχης
Ἱεροσολύμων Νικόδημος. — Τὰ νέα γραφεῖα τοῦ ἀυστρο-οὐγγρικοῦ Λόβδ ἐν Τεργέστη.
— Τὸ Χαροῦν καὶ τὸ Σουακί. — Περίπλοκος ὑπόθεσις (συνέχεια). — Νέον ἀερό-
στατον. — Τὰ φρέατα τοῦ πετρελαίου ἐν Βακοῦ παρὰ τῆν Κασπίαν θάλασσαν. —

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Νεκρολογία. — Διάφορα. — Διορύσιος Βερέκιος ἐξ
Ἰθάκης. — Αἰτήματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδώτιον.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Καρτάινα ἐν Πελοπονήσῳ. — Κάρολος ὁ Ε', ἀναγορευόμενος ἱππότης τοῦ
χρυσοῦ δέματος. — Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Νικόδημος. — Τὰ νέα γραφεῖα τοῦ
αὐστρο-οὐγγρικοῦ Λόβδ ἐν Τεργέστη. — Τὸ Σουακί. — Ἡ πόλις Χαροῦν. — Νέον
ἀερόστατον. — Τὸ πετρελαίον ἐν Βακοῦ. — Διορύσιος Βερέκιος ἐξ Ἰθάκης.

Η ΚΑΡΤΤΑΙΝΑ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ.

Η ΚΑΡΥΤΑΙΝΑ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἅρα σελ. 289.)

Ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδία εἶναι μία τῶν ὤρειστων καὶ γραμμικωτέρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ καλλοναὶ αὐτῆς εἰσι σοβαραί, αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρηων καὶ ἀποκρήμυνον αὐτῆς ὄρεων εἶναι χιονοσκεπέες, τὰ ὄρη αὐτῆς σκοτεινὰ καὶ ἄγρια, καὶ οἱ ποταμοὶ τῆς μετέχουσιν, ἐν χειμῶνι μάλιστα, τῆς φύσεως τῶν ἐλθαικῶν χειμῶρων. Τοιαύτης οὐσίας τῆς φύσεως τῆς χώρας ἐπόμηνον ἦτο καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς νὰ ᾔηται ἄνθρωποι στυβαροὶ καὶ ὄρεοίτιοι, γεωργοὶ ἀκάματοι, ποιμένες πεπειραμένοι, διατηροῦντες τὰ ἀπολιτικά αὐτῶν ἦθη, ὡς ζῶντες σκεδῶν μεμονωμένοι ἐν μέσῳ τῶν ὄρων καὶ ὄλητον ἐργάζονται εἰς ἐπαφῇ πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους. Λέγεται οὖτοι οἱ Ἀρκαδὲς ἄφρονες καὶ ἄγριοι καὶ αὐτοχτεῖς, ὡς μὴ ἔχοντες ἱστορίαν ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι ἀνθρώποι πολλὰς ἐπίσημας τὰ δεινὰ τῶν πολέμων τῶν αἰματοκυκισάτων τὴν Πελοπόννησον· πολλὰς δὲ καὶ ἠναγκάστῃσαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς ἀγρούς τῶν, τὰς κοιλίας τῶν, τὰς καλύβας τῶν καὶ νὰ καταφύγωσι εἰς τὰς ἀπρούσιους τῶν ὄρων αὐτῶν φάραγγας καὶ στενωπούς. Ἀπόδειξις τρανῆ τῶν ὅσα ὕπερθε ἢ Ἀρκαδία ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιδρομῶν, εἶναι καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἀνὰ τὴν χώραν διεσπαρμένων φρουρίων καὶ προμαχῶνων. Τὰ φρούρια ταῦτα, ἔρχα τὸ πλεῖστον τῆς φραγκικῆς ἐποχῆς, εἰσι νῦν ἐρείπια· ὑπῆρχεν ὅμως ἐποχῇ, καθ' ἣν ἑκατοκίοντον καὶ ἐχρησίμουν ὡς ὀρειτῆρια ἀγρίων ἡγεμονίῶων, ἐπαγγέλλω ἐχόντων τὴν ἀρπατῆν καὶ τὴν λεηλασίαν.

Ἐν τῶν σπουδαιοτέρων φρουρίων τούτων εἶναι τὸ τῆς Καραταίνης, τὸ ὅποιον, ἀλλήθης ἀετῶν φωλεὰ, εἶναι διάσημον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ 13^{ου} αἰῶνος. Τὸ φρούριον τοῦτο, ἔγερθῆν ἐπὶ τοῦ Ὀθίου τοῦ ἐκ Βριέννης, Φράγκου ἡγεμόνος, γνωστοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὸ τὸ ὄνομα "Μέγας κύριος" καίτοι ἐπὶ ὄρη καὶ ἀποτόμου θράγγου ἀνωθεν τῆς κομπούλας Καραταίνης, ἀπρούσιον καὶ ἀπειλητικόν. Εἰς τοὺς πρόποδας βεβαί ἄγριος ὁ Ἀλφειὸς, ὁ κυριώτερος τῆς Ἀρκαδίας ποταμὸς. Ἀρκεῖ ν' ἀνατιφῆσῃ τις τὰ "Χρονικά τοῦ Μωρέως" διὰ νὰ μᾶθη ὅπως ὑπέστη τὴν τάξιν τῶν φρουρίων τοῦτο καὶ πᾶσα σπουδαία διεπραγματούσθησαν ἐν αὐτῇ συμβάντα ἀπὸ Βιλλαρδουίνου μέχρι τοῦ τελευταίου κυρίου αὐτοῦ, τοῦ κατόπιν γινόμενου δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ παρὰ τὴν Κωπαῖδα λίμνην ὑπὸ τῶν Καταλάνων φρονουθέντος.

Σήμερον τὸ φρούριον τῆς Καραταίνης εἶναι ἐρείπιον, καὶ κατοικητῆριον νυκτοκοράων· ὅση ὅμως σώζονται τὰ τελευταία ἔχνη τῶν ἐπαλξίων του· ὅση ὑφύεται ὑπερήφανος ἡ θραχυδὴς κορυφῆ, ἐφ' ἣς καίτοι, τὸ μέρος τοῦτο θὰ μὲν διὰ τὸν περιηγητὴν μία τὴν μάλλον ἀξιολογώτων τοποθεσιῶν τῆς τῶσον γραμμικῆς ἐπαρχίας Ἀρκαδίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗΣ
ΓΗΓΕΜΩΝ ΒΛΑΧΙΑΣ ΚΑΙ ΜΟΛΔΑΒΙΑΣ.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐν Βλαχίᾳ καὶ Μολδαυίᾳ ἡγεμονουσάντων Ἑλλήνων ἡγεμόνων, ἀπάρτι-ζουσα μέρος τῆς ὅλης ἱστορίας τῆς Ἀνατολῆς, χρήζει ὄντως ἰδιαιτέρως καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης, καθ' ὅσον ἄλλως οἱ σπουδαῖοι ἐκείνοι ἄνθρωποι ἀποτελοῦσι τὰ πρόσωπα τοῦ προαχθῆναι τοῦ ἀνατολικοῦ δράματος, σπουδαίως ἐπιδράσαντες ἐπὶ τῆς τύχης τῶν σημαντικωτέρων χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Ῥωμανίας. Ἄτυχως ὅμως οἱ Ἕλληνας ἡγεμόνες, οἱ καλού-

μενοι Φαναριῶται, κακίζονται ὑπὸ τινῶν, οἵτινες τὰς μὲν ἀρετὰς αὐτῶν παρασιτωποῖσι καὶ ἀποκρύπτουσι, τὰ δὲ ἐλαττώματα αὐτῶν ἐξογκοῦσι καὶ διαλαλοῦσιν. Ἀλλ' ἡ ἀδέκαστος ἱστορία, ἣτις ἀπροσωπολήτως διακρίνει τὰ πρόσωπα καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, ἀποδίδωσι δικαιοσύνην πρὸς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, οἵτινες διανύσαντες τὸ στάδιον τοῦ θίου τῶν ἐν ἐποχαῖς κρίσι-μοις, κατώρθωσαν διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτῶν φρονήσεως καὶ περιουσίας καὶ τῆς ἐκτεταμένης καὶ σπανίας αὐτῶν παιδείας ἵνα καταβάσωσι τὴν ἰδέαν τῆς τοῦ ἀτόμου ἐλευθερίας διὰ τῆς συντάξεως νομικῶν Κωδίκων καὶ διὰ τῆς διαδόσεως συνάμα τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας. ἐξ ἧς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἀφύονται τὰς ἀληθεῖς ἀρχὰς τῆς ἡθικοποιήσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης· τοῦθ' ὕπερ ἄλλως τε οὐδέποτε ἠγήθησαν ν' ἀνομολογῶσι πάντες οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Γερμανοὶ, Ἴταλοὶ κ. λ. "Ὅ πρό τινας ἀποθιώσας γάλλος ποιητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς LARBAUD ἐπεμήγε (κατὰ τοὺς "Συλλόγους" τοῦ Βουκουρεστίου) ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀξιότιμον ὁμογενεῖ κ. Κ. Σφόρωνον, εὐχαριστῶσαν αὐτὸν διὰ τοὺς πλήρεις αἰσθημάτων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος στίχους του. "Κύρια, λέγει ἡ πρώτη τῆς ἐπιστολῆς ταύτης "περιοχῆ, ἡγάπησα τὴν Ἑλλάδα μετὰ ὀρθοκευ-τικού σεβάσμου, ὡς μήτερά τῶν τεχνῶν, τῆς φιλοσοφίας, καὶ ὡς διδάσκαλον τῆς Γαλλίας "καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. . ." Τὴν παρέκ-θεσαν ταύτην ἐπισημαίνων ὅπως κατανοήσωσι οἱ παρεξηγούντες τὸν Ἑλληνομῶν κατὰ πόσον λανθάνουσι ἀποστρεφόμενοι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν καὶ ἐν γένει τὸν Ἑλληνομῶν, ὅστις οὐδέποτε τὴν αὐθαρισίαν καὶ τὸν ὀλιμῶν ἐπερβέσεν, ἀλλὰ τὴν ἡθικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν τῆς ἐπιστήμης ἐπίδοσιν.

Οἱ Ἕλληνας ἡγεμόνες τῆς Ῥωμανίας, ἀδι-στάκτως δύναται τις ὀμολογήσῃ, ὅτι οὐ μικρὸν συνετέλεσαν πρὸς τὴν τῆς χώρας ταύτης ἀνα-θείωσιν καὶ ἡθικὴν ἀνάπτυξιν διὰ τῆς τῶν Ἑλλη-κῶν γραμμικῶν διαδόσεως. Αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδίᾳ τῶν τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς κυβερνώντων, πρέπει νὰ κρίνονται κατ' ἀνα-λογίαν καὶ μέτρον, ἦτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν, τὸ ὁσπόσον ἐν αὐτῇ πνεῦμα καὶ τὴν ὄλην πολιτι-κὴν τοῦ λαοῦ ἀφωγῆν. Ἐπεικτικῶς λοιπὸν καὶ ἐμβριθῶς οὕτως εἰπεῖν κρίνεται τοὺς ἄνδρας ἐκείνους δὲν ἐκείνη ἦ ν' ἀποδώσωμεν αὐτοῖς δικαιοσύνην καὶ νὰ χρώσωμεν ἐν δάκρῳ ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτῶν ἀναπέταται κόνις, καὶ ἐν τῷ ἔθνει ἀνάπαισι μετὰ ἵσον πολυκαύμαντον καὶ πλήρη περιπετειῶν καὶ θασάνων.

Ἐκ τῶν πολυπαθῶν καὶ ἐνόθεον τούτων ἡγε-μονικῶν οἰκογενεῶν, ὡς τῆς τοῦ Μαυροκοράτου, τοῦ Σούτζου, τοῦ Καλλιμάχη Καρατζᾶ, Μαυρο-γένους, Χαντζερῆ, Ὑψηλάντου, Γκίκα, εἶναι καὶ ἡ οἰκογένεια Μουρούζη. Ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τίνος ἐπιγραφῆς, ἦν εὐρον ἐν Ἰασιφ ἐν τῷ ὄρει-γασίφ, τῇ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Μουρούζη κα-τασκευασθέντι, καὶ διοχετεύοντι ἐξ ὀρειᾶς καὶ πλέον ἀποστάσεως ἄβρονον καὶ ὑγιεστάτων ὕδωρ εἰς τὴν ἐκ λειψυδρίας πάσχουσαν πόλιν τοῦ Ἰα-σίου, φέρω εἰς γνωσίαν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ "Ἐσπεῖρου" βιογραφικὰς τινὰς σημειώσεις ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος τούτου, οἷας περιεκοσμεῖτο διὰ πολλῶν ἀρετῶν, σπανίας παιδείας, δραστηριότη-τος μεγάλης καὶ ἀκρας ἀγαθότητος. Ἡν ὁ Ἀλέξανδρος Μουρούζης οὖτος τοῦ ἡγεμόνος Κων-σταντινου Μουρούζη, καὶ ἐχρημάτισε μέγας τῆς Πύλης διερχομένης. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Αὐστριακῶν καὶ Ῥώσων ἐκ τῆς Μολδοβλαχίας κατὰ τὸ 1778, διορίσθη ἡγεμὼν Μολδαυίας, ἡγεμονούσας ἐν Ἰασιφ μῆνας μόνον ὀκτώ. Ἐν ἔτει 1779 μετατέθη εἰς Βλαχίαν, ἡγεμονούσας ἔτη δύο καὶ μῆνας ἐξ. Διεδέχθη δὲ αὐτὸν ὁ

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης. Τὸ 1799 μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀτυχοῦς Γεωργίου Χαντζερῆ, διορίσθη ὁ Μουρούζης ἐκ δευτέρου εἰς τὴν ἡγε-μονίαν τῆς Βλαχίας, ἡγεμονούσας ἐκεῖ ἔτη δύο καὶ μῆνας ἐννέα· διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ ἡγεμὼν Μιχαὴλ Σούτζος. Κατὰ τὸ 1803 διορίσθη ὁ Μουρούζης τὸ δεύτερον ἡγεμὼν Μολδαυίας, ἡγε-μονούσας ἔτη τρία, ἄχρι τοῦ 1806, ὅτε αἱ Ἡγε-μονίαι περιήλθον εἰς χεῖρας τῶν Ῥώσων μέχρι τοῦ 1812.

Ἐκ τῶν ἔρευθῶν μου δόναται ἐν πεποιθῆσει νὰ εἶπω περὶ τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου Μου-ρούζη, ὅτι ἐκτός τῆς εὐρείας αὐτοῦ παιδείας καὶ δραστηριότητος, ἄκραν εἶχε πρόδητα καὶ δικαιο-σύνην, ὡς καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ ὁ Διονύσιος Φωτεινὸς ἀναφέρει. Μὴ προτιθέμενος νὰ γράψω ὀλόκληρον τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀνδρὸς οὐδὲ τὰς περιπετείας τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῆν μόνον ἀνάμνησιν τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἡγε-μόνος, ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅτι αὐτῷ ἐρείσεται ἡ ἀνεργεῖς νοσκομείω ἐξώθεν τοῦ Βουκουρεστίου, νοσκομεῖον ἱδρυθῆν τότε διὰ τοὺς ἐκ τῆς ὀροτο-λοιοῦ πανώλους μαστιχομένους, ὡς ἡ οἰκοδό-μησις ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Ἀλλ' ἡ διοχέτευσις ποσίου ὕδατος εἰς πόλιν, πάσχουσαν ἐκ οἰνιγῆς ἀσιτίας ἀνυδρίας, ἀρκεῖ ὅπως ἀθανάτουσι τὸ ὄνομα τοῦ ἡγεμόνος Ἀλε-ξάνδρου Μουρούζη. Ἡ διοχέτευσις ἐγένετο διὰ μηχανικὸν Ἑλλητικὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, οὐ τὸ ὄνομα οὐ κατώρθωσα ἀνευρεῖν. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον ἐπείρωτο νὰ ἐξιμνήσῃ καὶ ὑπὸ μεγάλου ποιητοῦ, τοῦ νέου Ἀνακρέοντος, Ἀθα-νασίου τοῦ Χριστοπούλου.

Ἐν τῇ συνοικίᾳ Golia τῆς πόλεως ταύτης σώζεται εἰσὶ τὸ ἀπὸ τοῦ 1634 ὑπὸ τοῦ ἡγε-μόνος Βασιλείου κτισθὲν Μοναστήριον, ὅπερ νῦν χρησιμεῖται καὶ ὡς φρενοκομείον. Παρὰ τὸ κω-δωνοστάσιον ἐκτιςται κομψὸν τι οἰκοδόμημα, ὡς οἰκία τις μικρὰ πανταγῶθεν κεκλεισμένη, ἐν ἣ ὑπάρχει τὸ ἐν λόγῳ ὕδραγωγεῖον. Περιερχό-μενος τὴν πόλιν καὶ περιερχόμενος τὰ ἀξιο-σημείωτα, οἷον ἐκκλησίας καὶ καλὰτα τῶν κατὰ καιροὺς ἡγεμόνων, ἐφ' ὧν καὶ ἐπιγραφαὶ ἑλλη-νικαὶ σώζονται, ἄς ἐφροντίσα ἀναδοίγηται καὶ περιουλλεῖται, ὡδηγῆθῃ καὶ πρὸς τὸ ῤηθὲν ὕδρα-γωγεῖον. Ἀναθὰς δὲ βυλλίνας τινὰς ἐαθμίδια, καὶ διαθὰς θύραν, ἦν μοὶ ἦνοιξεν ὁ φύλαξ τοῦ κωδωνοστασίου, εὐρέθην αἴφνης ἐμπροσθεν κομ-ψοῦ μαρμαρίνου λέοντος, τῶν ποδῶν μῆχους, ἐκ τοῦ χαίνοντος στόματος τοῦ ὀποίου ἄβρονον ἐγένετο ὕδωρ. Τὸ κεκλεισμένον τοῦτο οἰκοδό-μημα ἦτο πλήρες ἄτμῶν· ἐν τῇ μέσῳ αὐτοῦ μεγάλῃ λεκάνῃ ἐδέχετο τὸ ἐκχυνόμενον ὕδωρ· ἐκ τῆς λεκάνης δὲ ταύτης τὸ ὕδωρ διοχετεύεται ἀνα τὴν πόλιν. Περιεργασθεὶς τοὺς τοίχους διέ-κρινα τὴν ζητουμένην ἐπιγραφὴν, κεφαλαίως γεγραμμένην γράμμασι καὶ συγχειμένῃν ἐκ τριῶν διατίχων, μαρτυροῦντων τὴν ὕψιπτη τὸν ποιη-τοῦ φαντασίαν. Ἰδοὺ τὰ τρία δίστιχα·

Εἰς τὸν κύκλον τῶν ζυθίων λέων εἴμαι φλογερός.
Εἰς τὴν πόλιν Ἰασίω ὕδρωγός δροσερός.

Ἐκεῖ φλόγας, ἐὼθ ὄρθων, ἐκεῖ πύρ, ἐὼθ νερίν
Ἐξερρέγομαι καὶ γῆν ἀπὸ φάρυγγος ἐθέρῃν.

Ὅλην μ' ἤλλαξε τὴν φόνον ὁ τῆς πόλεως αὐτῆς,
Ὁ Ἀλέξανδρος Μουρούζης, τῶν ὕδατων ὁ δοτήρ.

Ἐν Ἰασιφ 1784.

Ἐκ τοῦ ποιηματίου τούτου λαβὼν ἀφορμὴν οὐκ ἀσκοπον, ἐνόμισα εἰπεῖν τινα περὶ τῶν ἐν Ῥωμανίᾳ ἡγεμονουσάντων Ἑλλήνων ἡγεμόνων, ὅπως ὁσῶς ἀφορμὴν τοῖς σοφοῖς καὶ ἱστορικοῖς τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἵνα ἐγκύβωσι εἰς τὴν ἱστο-ρίαν τῶν ὄντως σοφῶν τούτων ἀνδρῶν, μὴ ἔχων ἐγὼ τὴν ἀξίωσιν ἵνα βίξω τὴν κόνιν τῶν σεβα-στῶν τούτων ἀνθρώπων, ὧν ἡ εὐρεία σοφία καὶ

πολυμάθεια κινεῖ καὶ δικαίως τὸν θαυμασμόν τοῦ παρατηρητοῦ. Ἦσαν πράγματα οὐ μόνον δεινοὶ Ἑλληνιστῆς, ἀλλὰ καὶ κάτοχοι τῶν κυ-ριωτέρων ἀνατολικῶν γλωσσῶν, τῆς τε τουρκικῆς καὶ ἀραβικῆς καὶ αὐτῆς ἐπι τῆς περσικῆς, συ-νάμα δὲ ὡς διερμηνεῖς καὶ κάτοχοι τῶν κυριω-τέρων Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, τῆς γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς καὶ ἀγγλικῆς κλ. Ἀμφιβάλλω τῇ ἀληθείᾳ ἐὰν ἡ ἱστορία δύναται νὰ ὑποδείξῃ ἦμιν μέγαν ἀριθμὸν ἡγεμόνων τοσούτων εὐρείαν ἐχόντων μάθειν καὶ γλωσσομάθειαν.

Ἐν Ἰασιφ, μὴν Ἰανουαρίου 1884.
Σ. Κρητικός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΟΥΣ.
Ἐπὶ Δρ. E. WEIL.

(Μετὰρ, Ν. Διαμαντοπούλου.)

Περὶ οὐδενός ἴσως ὀργάνου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπικρατεῖ παρὰ τῇ λαφ̄ τοσούτων ἀπρη-χαιώμενη καὶ πεπληρωμένη ἰδέα, ὅσον διὰ τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς. Καὶ ἐνθὺ τὸν ὀφθαλμὸν περιδῶς προφυλάττει, καὶ διὰ τὴν ἐλαγίστην νόσον τὸ καταλλήλων θεραπευτικὸν μέσον ἐφαρ-μόζει, διὰ τὸ οὐκ οὐνήτως οὐδεμίαν φροντίδα καταβάλλει, καὶ νοσήσι ἑαυτὸν ἀνεύθυνον εἰς τὰς ἐκ τῆς νόσου συνεπείας.

Ὁξ̄ ἦτον παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς δὲν εἶναι ἐλάσσον τῆς ὁράσεως, και-ρός δ' ἤδη εἶναι πλέον ἵνα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ λη-φθῶσι ὀρθώτεροι ἰδέαι περὶ τῆς φύσεως τῶν νοσημάτων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν.

Ἡ Ἀνατομικὴ καὶ ἡ Φυσιολογικὴ γέ-σις τοῦ ὠτός ἐχει, ἐν ὀλίγοις, ὡς ἐξῆς· Τὸ χον-δρῶδες πετρώωμα καὶ ὁ ἐξωτερικὸς ἀκουστικὸς πόρος ἄγρουσι τὰ ἥχητικὰ κύ-ματα εἰς τὸ ἐν τῇ θάβῃ κείμενον τύμπανον. Ὁ ὕμην τοῦ τυμπάνου, ὁμοίως τὸ σχῆμα, καὶ ὡς χάρτης λεπτός, ἀποτελεῖται ἐκ τῆς συ-νεχιστῶ τοῦ δὲν ἐξωτερικὸν ἀκουστικὸν περιθά-λοντος δερμάτος, καὶ μεταδίδει τὸν ἦχον περαι-τέρω διὰ τῶν μεσολαθοῦντων ὀστρέων, ἄλ-λήλους συνδεόμενων, καὶ μικρῶν ἵνα κίνησιν πρὸς ἑαυτὰ ἐπιτρέποντα, — σφύρα, ἄκμων, καὶ ἀναβολεύς, — ἐκ τοῦ καλουμένου κοι-λώματος τοῦ τυμπάνου εἰς τὸν λαθύρινθον, εἰς τὸ μέρος ὀλη. Ἔνθα ἐξαπλοῦνται τὰ ἀκου-στικά νεῦρα. Τὸ κοίλωμα τοῦ τυμπάνου εἶναι μικρὰ τις κοιλότης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πετρώδους ὀστού· συγκολληθεὶ δ' ἐσωτερικῶς μετὰ τῶν ἔξω διὰ τῆς τοῦ Εὐσταχίου καλουμένης σάλπιγγος, ἣτις εἶναι σολήν ὅτε μὲν μεμ-βρῶνθης, ὅτε δὲ χονδρῶδης, ὅτε δὲ καὶ ὀστε-ώδης, κατερχόμενος μέχρι τῆς ἄνωτέρας μοῖρας τοῦ φάρυγγος, καὶ διὰ τῆς σχέσεως ταύτης προσδιορίζεται ἡ ἀκριθὴς θέσις τοῦ τυμπάνου.

Ἡ ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ τυμπάνου συγκολληθεὶς αὕτη τοῦ ἀέρος μετὰ τῶν ἔξω διὰ τοῦ μηγ-σθέντος σολήνης ἐπιφέρει τὴν εἴςωσιν τῆς ἐκ τῶν ἥχητικῶν κυμάτων ἐπερχομένης θλίψεως εἰς τὸ τύμπανον διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀκουστικοῦ πόρου, καὶ οὕτω ὁ ὕμην αὐτοῦ εὐρίσκεται πάν-τοτε ἐν θονήθει.

Εἰς τὸν λαθύρινθον διεκθάλλουσι ἐκ τοῦ τυμπανοσφράκτου κοιλώματος δύο μικραὶ ὀπαὶ ἐν εἶδει θυρίδων, αἵτινες εἰσι κεκλεισμέναι διὰ λεπτοτάτων τυμπανοειδῶν ὑμενιδίων. Διὰ τῆς μίας μόνης, τῆς καὶ ὀσειδῶς θυρίδος καλου-μένης, φέρεται ὁ ἥχος εὐθέστερον τῇ μεσολα-θῆσι καὶ τῶν ὀστρέων. Ὁ δὲ λαθύρινθος ἀποστελεῖται ἐκ τῆς αἰθούρας, τῶν ἡμικυ-κλικῶν σολήνων καὶ τοῦ κοχλίου. Ἡ ὄνο-ματολογία δ' αὕτη εἶναι ἀκριθὴς εἰς τὰ ἐν λόγῳ μέρη, ὡς ἔν τῇ Ἀνατομῇ ἐν γένει, ἣτις

ἐκλέγεται ἀναλόγως τῆς μορφῆς καὶ τοῦ σχῆ-ματος.

Τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον καὶ αἱ ἴνες αὐτοῦ ἐξα-πλοῦνται ἐν τῇ κοχλίᾳ, καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ καλου-μένῳ Κορτεϊφ ὀργάνῳ, ἀπαρραλλάτως ὡς αἱ χορδαὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Αἱ νευρικά ἴνες διὰ τῶν πάλσεων τοῦ ἀέρος ἐμπήπουσιν εἰς δόνησιν, παραλαμβάνουσι τὴν κίνησιν, καὶ φέ-ρουσι ταύτην ἐν τῇ ἐγκεφαλῳ, ἔνθα ἀπολήγει εἰς τὸ αἰσθημα τῆς ἀκοῆς.

Τὸ σημαντικώτερον μέρος τοῦ ὠτός εἶναι τὸ νεῦρον· ἐλάθῃ δ' αὐτοῦ ἐπιφέρει ὀλοσσορῆ κώ-φωσιν, ἐνθὺ τὸν ἀντικτὸν ὁ ὕμην τοῦ τυμπάνου καὶ τὰ ἀκουστικά ὀστᾶρια ἔχουσιν ἀντικτως ὑπο-κειμενικὴν τινα σημεσίαν.

Ὄτως ἔχει ἐν συντόμῳ ἡ γέσις αὐτῆ πρὸς κατανόησιν. Διαλάβωμεν ἤδη καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ οὖς νοσημάτων.

Ἐν πρώτῳς προβάλλεται ἡ ἐρώτησις· Εἶναι ἄξιον τοῦ κόπου νὰ ἐμυθώσωμεν περὶ νοσημάτων τῶν ὠτων; ἀναφαίνονται δὲ ταῦτα συγχά;

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἄς χρησιμεύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα ἐρέωντες οἷς, ἦν ὁ γράφων ταῦτα πρὸ μικροῦ ἐπεχείρησεν ἐν τοῖς σχολείοις ἐπὶ 5,900 παιδίων. Εἰς 30 ἐπὶ τοῖς 100 ἡ ἀκοὴ εὐρέθῃ ἐλαττωματικὴ ἦεν τισιν σχολείοις κατὰ μέσον ὅρον. Ὅπως δ' εἰς τοὺς παῖδας οὕτω καὶ εἰς τοὺς ἐνηλικίους. Δύναται τις λοιπὸν ἀσφαλῶς νὰ δισχυρισθῇ, ὅτι τὰ νοσήματα τῶν ὠτων μετὰ τῶν συμπαρομαρτυρούντων αὐτῶν ἐπακολουθη-μάτων, ἀνήκουσι μετὰ τῶν συγχωτάτων νοση-μάτων τοῦ σώματος.

Τὰ αἷττα τούτων εἰσι ποικίλα· αἱ φύσεις, οἱ κατάρτοι τῆς ῤυθῆς καὶ τοῦ φάρυγγος, εἴτα τὰ νοσήματα τῶν παίδων, ἡ Ἥλιος, ὀστρακιά, κοκκοῦτις, διφθερίτις, κ. λ.

Ἡ νόσος, κατάρρους ἡ φλεγμονὴ τοῦ φά-ρυγγος, μεταδίδεται διὰ τῆς σάλπιγγος τοῦ εὐσταχίου εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ τυμπάνου, καὶ ἐπέρχεται οὕτω ἐπίσης ὅτε μὲν κατάρρους ὅτε δὲ φλεγμονή. Σχηματίζεται προϊόντος τοῦ χρόνου πῦον, ὅπερ φέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ὕμην τοῦ τυμπάνου, διατιφᾷ τούτων, ὅποτε ἀναφαίνεται πρὸς τὸ ἔξω εἰς τὸν ἔξωτ. ἀκου-στικὸν πόρον. "Τὸ ἀπόστημα ἦνοιξεν," λέγει ὁ ἄδις, καὶ χάρηι, ἐπειδὴ οὕτως ὁ πρότερον ὀριστάμενος πόνος ἐλαττοῦται, καὶ δὴ πολλὰς καταπαύει.

Ἡ πυύρρῃ αὕτη δύναται συνηθῶς, ἰδίᾳ ὀπίταν οὐδεμίᾳ ἱατρικῇ βοήθεια ἐζήτηθῃ, νὰ ἐμείνην εἰς μακρὸν χρόνον· ὁ δὲ πάσχων εἶναι ἐξησφαλισμένος ἐπὶ τῇ νόσῳ αὐτοῦ δὲν θέλει ἐπεκταθῆν ἐν τῇ ἐγκεφαλῳ. Εὐτυχῶς ἡ ἐπέ-κτασις αὕτη δὲν συμβαίνει τόσο συχνά, ἀλλ' οὐδεὶς δύναται νὰ προὶθῃ ἀκριθῶς ἐὰν θὰ προ-εληθῃ ἢ οὐχὶ ὁ ἐγκράταος.

Ἦνιτος δὲν σχηματίζεται πῦον, καὶ οὐδεμίᾳ διάτρησι τοῦ τυμπάνου· ἀλλ' ἐξοιδάινεται τότε ἡ Εὐστάχιος σάλπιγξ, καὶ ὁ ἀῖρ δὲν δύναται νὰ διέλθῃ ἐλευθέρως εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ τυμ-πάνου. Σχηματίζεται βλέννη, ὁ ὕμην ἐξέρχεται τῆς ἰσορροπίας αὐτοῦ, περαιτέρω παρουσιάζονται συμφύσεις εἰς τὰ τρία ἀκουστικά ὀστᾶρια, περὶ ὧν ἐμνησθῆμεν, ἅτινα μετ' ἀλλήλων εὐκινήτως εἰσι συνδεόμενα, θαμηθῶν δ' ὡς ἐκ τῆς ἐπερ-χομένης θλίψεως ἀποκαθρῶνται, καὶ οὕτω δὲν δύναται πλέον νὰ μεταδώσῃ καλῶς τὸν ἦχον· ἐν συντόμῳ τὸ οὖς γίνεται βαρυκόων. Πολ-λάκις συμβαίνει τοῦτο τοσούτων θαμημαίως, ὡστε ὁ πάσχων δὲν δύναται νὰ συνοιασθῇ τὴν πά-θησιν του. Βραδυτέρον ὅμως παρουσιάζονται ῥόθοι οἰκτικαὶ καὶ ὀμβοί, οἵτινες ἐνιαχοῦ τοὺς πάσχοντας καθιστῶσι ὄντως δυστυχῆς, ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπουσι αὐτοῖς νυχθημερῶν οὐδεμίαν ἡσυχίαν.

Ἐτεραι παθήσεις τῶν ὠτων εἰσὶ ἐπίσης ἐνοχλητικά, οὐχὶ ὅμως τόσον ἐκινουόμεν

σημάτων ἔχουσι μόνον ἐν Γερμανίᾳ. Ἄνευ ἀκοῆς οὐδεμία διδασκαλία ἐφικτή, οὐδεμία ἐκπαίδευσις. Τὰ ἐν λόγῳ παιδία, ἅτινα εἴτε κοφὰ ἐγεννήθησαν, εἴτε ταῦτα, — καὶ ἐνδέχεται τὸ ἦμισυ τούτων νὰ ἦναι κοφάλακα — ἀπώλεσαν τὴν ἀκοήν κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ βίου των ἔτη, ὀφείλουσι ἐν τοῖς τῶν κοφάλακων ἐκπαιδευτήροις, διὰ πλείστον μὲσον, τῆ συμπτῶσαι καὶ τῶν μῶν τῆς αἰσθήσεως καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ διδασκῶσι τὸ ὁμιλεῖν. Θὰ διευκολύνετο δὲ μάλιστά εἰς πλείστοις παιδία ἐξ ἐκείνων ἅτινα, μάλιστα ἀπολέσωσι τὴν ἀκοήν, ἢ δύναντο ἄλλως νὰ ὁμιλῶσι, ἐὰν οἱ γονεῖς ἐφρόντιζον ὅπως ταῦτα περαιτέρω ὅσον οἶον τε πλείστορον ὁμιλῶσι. Δυστυχῶς ὅμως τὸ τοιοῦτο παραμελεῖται, τὸ δ' ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι τὰ παιδία μετὰ καιρὸν πρὶν ἢ ταῦτα εἰς τὸ σχολεῖον εἰσελθῶσι παραμελοῦσι τὸ ὁμιλεῖν, καὶ μάλιστα μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ θίας ἐκμανθάνουσι. Παιδία ἅτινα νὰ μὲν ἀκούουσιν ἀλλ' ἀνεπαρκῶς, μετὰ δυσκολίας προσδύουσι ἐν τῇ σχολείῳ, δὲν ἐννοοῦσι τὸν διδάσκαλον, καὶ διὰ τοῦτο καθίξουσι ταῦτα πλησίον των. Τὰ παιδία ταῦτα θεωροῦσιν οἱ διδάσκαλοι ὡς ἀπρόσεκτα, καὶ ἀναλόγως μεταχειρίζονται ταῦτα. Βλάβαι τῆς ἀκοῆς οὐχί τόσον σοβαρὰι παρορῶνται ὑπὸ τῶν γονέων καὶ διδασκάλων. Ἐν Βύρτεμβεργίᾳ πρὸ τινοσ χρόνου, χάρις εἰς διαταγὴν τινὰ τῆς ἀνωτάτης σχολαστικῆς ἐξουσίας, πρὸς ἀποκλεισμὸν πλάνης τινοσ, δέον ὅπως ἕκαστον ἀπρόσεκτον παιδίον ἐξετάζεται κατὰ τὴν ἀκοήν. Ἡ διαταγὴ αὕτη καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἰσῆγγοτο παντοῦ, οἱ δὲ γονεῖς νὰ λάβωσι τοῦτο ὑπὸ σπουδαίαν ἐσοψίαν.

Ἄνευ ἀκοῆς πᾶσχοιεν διὰ τῆς ἐπιμείας ὑπέστησαν ζῆμίας, εἴτε εἰς τὴν ἑαυτῶν θέσιν εἴτε εἰς τὸ ἐπάγγελμα των, περὶ τοῦτου δὲν πραγματεύομεθα. Πλείστοι ἐγένοντο θύμα νόσηματός τινοσ τοῦ ὠτός.

Ἐγκεφαλίτις, ἀπόστημα τοῦ ἐγκεφάλου, τερῆδον, εὐλάθη τοῦ αἵματος, προέρχονται συχνότερον ἐκ παθήσεως τῶν ὠτῶν, ἰδίᾳ δ' ἐκ πυώσεως αὐτῶν. Σκοτεινὰ καὶ πνευματικὰ νοσήματα εἶναι τὸ ἐπακολούθημα ταύτης, καὶ συχνότερον μάλιστα ἢ ὅσον τις νομίζει.

Ἡδὴ ἡ θέσις διασαφηνίζεται τοῦτο: λεπτότατον τι μόνον ὁστέινον τοίχωμα διαχωρίζει τὸ οὖς ἀπὸ τῶν ἐγκεφάλου καὶ τὰ σπουδαύτα αἵματοφόρα ἄγγεια.

Καὶ ὅμως τὸ οὖς παραμελεῖται. Ποικίλαι δ' ἀφορμαὶ συμπτῶνται εἰς τοῦτο: ἡ γνῶσις τῆς τῶν ὠτῶν θεραπευτικῆς δὲν ζητεῖται εἰς τὰς πρακτικὰς τῶν ἱατρῶν ἐξετάσεις. Προέρχεται δ' ἐκ τούτου ὅτι πλείστοι ἱατροὶ οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχουσι περὶ τῶν ὠτῶν θεραπευτικῆς, καὶ λατρεύουσιν εἰσὶ τὰς ἀπρηχαινωμένας ἰδέας. Ὅπως ἔχοντοσ τοῦ πράγματος παρ' αὐτοῖς τοῖς ἱατροῖς ἐν μέρει, δὲν πρέπει νὰ κατακρίνωμεν τὸ κοινὸν ἐὰν ἔχη τὰς παραδοξωτάτας ἰδέας περὶ τῶν παθήσεων τοῦ ὠτός. Ἡ δὲ πηγὴ ὅλων αὐτῶν τῶν πεπλανημένων ἰδεῶν τοῦ κοινοῦ περὶ ἱατρικῆς, εἶναι πάντοτε εἰς ἱατρικοὺς κύκλους ἔσω καὶ εἰς ἐποχὰς παρελθούσας. Εἰς τὰς ἀποκωτάτας αὐτὰς ἰδέας συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐξῆς, ἣτις συχνάκις φέρεται εἰς τὰς κεφαλὰς, καὶ μάλιστα ἐνίων ἱατρῶν: ὅτι δὴθεν ἡ ὑπόρροια ἐκπληροῦ ὕμεινόν τινα σκοπόν, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπαύομεν ταύτην ἀφοῦ ἡ δύσσομος ὅλη παροχετεύεται ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου. Ἄναλογίζεται τις, ὅτι διὰ τὸ ἐν τῇ δέρματι μικρότατον ἀπόστημα ζητεῖται ἐγκαιροσ ἱατρικὴ βοήθεια: δι' ἀπόστημα ὅμως χιλιοστόμετρα τινα μόνον ἀπέχει τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ πολυτιμωτάτου τούτου μέρουσ τοῦ σώματος, φρονεῖ ὅτι εἶναι ὠφέλιμος. Πῶσ ὅμως τῶν ἱατρῶν ὄζει ὥστε μάλιστα οἱ παριστάμενοι δύνανται νὰ ὑποφέρωσι, φρονεῖ

ἐπίσης ὅτι ἐν τῇ σῶματι, πληροῦσ τοῦ ἐγκεφάλου, εἶναι ἀβλαβές!

Δυνάμεθα ἐν τούτοις ἐπίσης τὰ νοσήματα ταῦτα νὰ θεραπεύωμεν; Ἄνευ ἀκοῆς οὐχί! ἀκούω ἤδη νὰ λέγωσι. Ὅτι πᾶσχοιεν διαβρέχουσι τὸ πᾶσχον οὖσ δι' ἐγγύματος χαμαιμήλων ἢ δι' ὕδατος, ἐνσταλάξουσι χλιαρὸν ἔλαιον πικρῶν ἀμυγδάλων μετὰ γλυκερίνης, θέτουσιν αὐτὸ ἀνωθεν ἀτμῶν, ἐπιθέτουσιν ὀπισθεν τούτου ἐμπλαστρον διὰ κανθαρίδων, βιέλλας, ἢ καταπλάσματα, ἐφιδρώνουσιν, ἀλλ' ἅπαντα ἄνευ ὠφελείας!"

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο Ε΄.

Ἀναγορεύεται ἱππότης τοῦ χρυσοῦ δέρατος.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 293.)

Συμβάν ἀρκούντως παράδοξον, ὅπερ ὅμως καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἡμέραις πολιτισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως ἐπαναλαμβάνεται, παριστᾷ ἡ παρατεθειμένη εἰκόνη. Ἰρμυλλον ὄψεσ ἀναγορεύεται ἱππότης δι' ἐπιθέσεως τοῦ ξίφους καὶ περιβάλλεται τὰ σημεῖα τοῦ ἀνωτάτου τότε τῆς χριστιανωσῶντος παρασήμου, τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Τὸ ὄψεσ τοῦτο ἐπέπρωτο νὰ δραματιοῦσ σπουδαύτατον πρόσωπον ἐν τῇ ἱστορίᾳ: τούτου ἕνεκα καὶ ἡ παρασημοφορία αὐτοῦ ἔκτακτον προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον.

Κάρολος ο Ε΄, ἦτο υἱὸσ τοῦ ἀρχιδουκὸσ Φιλίππου τοῦ Εὐαῖδου καὶ τῆσ Ἰσπανίδουσ βασίλοκαιδου Ἰωάννουσ, τῆσ θυγατρός Φερδινάνδου τῆσ Ἀραγωνίας καὶ Ἰσαβέλλησ τῆσ Καστίλιασ. Συναψία τούτου ἐπὶ τῆσ κεφαλῆσ τοῦ τὴν 24 Φεβρουαρίου 1500 γεννηθέντου μικροῦ βασίλοκαιδουσ συνεκεντροῦντο αἱ κληρονομία τῆσ ἡγεμονίας τοῦ Λουξεμβούργου, τῶν κτήσεων τοῦ οἴκου Ἀθούργου, τῆσ Βουργουνδίας, τῆσ σημερινῆσ Ἰσπανίας καὶ τοῦ καλλιτέρου τῆσ Ἰταλίας μέρουσ. Ἡ ἑορτῆ, ἦν παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκόνη, ἐτελέσθη ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπέᾳ καὶ ἐπισημοῦτῃ ἐν Βρυξέλλαισ τῇ 11 Ἰουνίου τοῦ ἔτουσ 1500. Ὁ μικρὸσ ἡγεμονόκαισ μετεκομίσθη, ὀδηγούσης τῆσ μητρός του, ὑπὸ τῶν διαπρεπεστέρων Κοριῶν τῆσ αὐλῆσ Μαργαρίτασ τῆσ Ἀγγλίας, εἰς τὴν αἰθουσαν, ἔνθα ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ τάγματου ἱπποτῶν καὶ ὀδηγῆθη ἐπὶ τοῦ θρόνου. Τότε ὁ Βαλλδουῖνοσ τοῦ Λοννοῦ ἐξέφρασε τῷ ἀρχιδουκί, πατρί τοῦ ὄψεσ, τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἱπποτῶν ὅλων τοῦ νὰ εἰσαχθῇ ὁ μικρὸσ δοῦξ τοῦ Λουξεμβούργου (τοιοῦτον τίλον ἔφερε τότε ὁ Κάρολοσ Ε΄) εἰς τὸ τάγμα καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ περιβάλλῃ τὸ παράσημον. Τούτο καὶ ἐγένετο ἀμέσωσ καθ' ὅλουσ τοῦσ τύπουσ τῆσ ἐθιμοταξίας: τὸν δὲ νενομοσιμένον ὄρκον ὤμωσεν ὁ πατήρ ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ του.

Πεντῆχοντα καὶ πέντε ἔτη μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην, τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1555, Κάρολοσ ὁ Ε΄, εἶδε πάλιν, ἀλλ' ἤδη ὡσ ἀνὴρ γῆρων πλέον, συνηγμένουσ περὶ αὐτὸν τοῦσ ἱππότησ τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Ὁ Κάρολοσ, ὁ τῶν ὤψιστων ἐπιγείων τιμῶν ἀξιωθεῖσ, ὁ στεφθεῖσ διὰ τοῦ αυτοκρατορικοῦ τῆσ Γερμανίας στέμματοσ, ὁ ἡγεμῶν, ἐν τῇ κράτει τοῦ ὀποῖου ὁ ἥλιοσ οὐδέποτε ἔδωκεν —συνεκάλει ἤδη τοῦσ ἱππότησ ὅπουσ ἀποχαριετιοῦσ αὐτοῦσ, παρεδίδουσ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ τάγματου εἰς τὸν υἱόν του Φιλίππου καὶ παρητέτο πάντων τῶν ἀξιμῶν καὶ πάντων τῶν σεσημῶν. Μακρὰν τοῦ κόσμου, μακρὰν πάσης λάμψεωσ καὶ τῶν τιμῶν κεκμηκόσ πλέον διήλθε τὰ τρία τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη ἐν τῇ μονῇ

τοῦ Ἁγίου Ἰούστου, ἔνθα καὶ ἀπέθανε τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1558.

Τῶν γονέων τοῦ Καρόλου Ε΄ ἡ τόχη δὲν ἦτο ἀξιοζήλουτος. Ὁ μὲν Φίλιπποσ ἀπέθανε μάλιστα εἰκόσι καὶ ὀκτώ ἔτων τὴν ἡλικίαν (τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1506) μακρὰν τῆσ περιημένησ αὐτῷ Φιλάνδρου, ἐν Ἰσπανίᾳ, ἡ δὲ μήτηρ, ἡ Ἰωάννα. ἔζησε βίον μακρὸν ἀλλ' ἐν εἰδεί φολακῆσ, ὡσ παθοῦσα τὰσ φρένασ: τῇ 12 Ἀπριλίου 1555 ἀπῆλλαξεν αὐτὴν ὁ θάνατοσ τῶν μακροχρονίων βασάνων.

Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ Ἄλ. Χρηστοῦδου.

Εἶχεν ἀποκατασταθῆ εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον τῆσ ὁδοῦ Ροτροῦ, παρὰ τῷ Ὁδελίῳ: αὐτοῖ οἱ μεγάλοι Παρίσιοι τὸν ἐφρόδιζον: τὸν παρεζῆλιον ἢ πυρέσσοσα καὶ θορυβώδησ ζωῆ των, ἡ ἀχαλίνοτοσ πολυτέλειά των, ἡ ψευδῆσ καλλονῆ των. Καὶ παρῶθῆ εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τῆσ μεγάλης πόλεωσ, εἰς τὴν θὰ ἤσθάνετο αὐτὸν ὀλιγώτερον παραζαλιωμένον, ἐλπίζων ἐκείθεν νὰ παρακωνίση καὶ νὰ ἐπισκιάση τοῦσ μεσοουρανοῦντοσ συγγραφεῖσ.

Καὶ ἦτο φιλολόγοσ; Μάλιστα. Καὶ ἐπαρχιώτησ; Τὸν ἐπρόδιδε τὸ ὄνομά του: Ρομαννίλλοσ, ἐκ Ταρρασκῶν, ὡσ ἐφαίνετο ἐν τῇ βιβλίῳ τοῦ ξενοδοχεῖου.

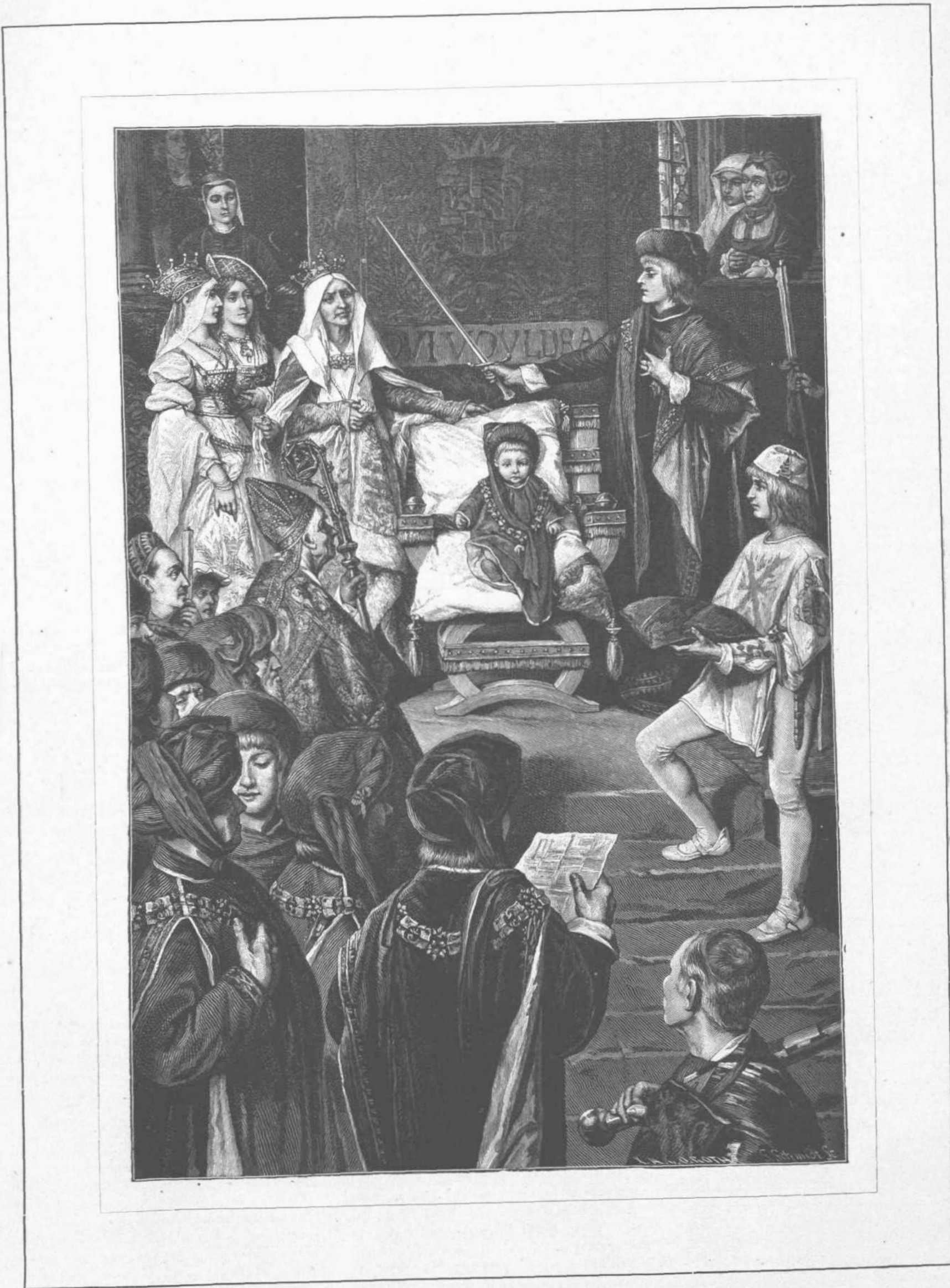
Ξενοδοχεῖον πολὺ ἤσυχον, συγκαζόμενον τὸ ἐσπέρας μόνον. Τὴν ἡμέραν, ὕπῃρχεν ἐκεῖ, εἰς τὰσ διαφόρουσ ὄρεφάσ, σιωπὴ ἔρημον φωλαῶν, ἐκ τῶν ὀποῖων τὰ πτηνὰ ἀπέπτῃσαν ἀφοῦ εἶχον ψάλλει τὸ πρῶτὸν ἄσμα των.

Αὐτοῦ ἦτο ἐγκαθιδρομένον ὕψηλά, πολὺ ὕψηλά, μετὰ τοῦ ἀρχετύπου κιθωτίου του, περιειλημμένου διὰ μαῶρων παταύρων καὶ φαρῶ τριχωτοῦ ὄρεφματοσ, τῶν παληοχαρτῶν καὶ τῆσ λυχνίας του. ἦτις τὸ ἐσπέρας, ἀργά, πολὺ ἀργά τὴν νύκτα, ἐρριπτεν ἀμυδρὰν λάμψιν περιπαθοῦσ αὐτῆσ ὀπισθεν τοῦ θαμβοῦ ὀβλοῦ τοῦ παρθύρου του.

Ἦτο ἐκεῖ ἐργαζόμενον μόνου εἰς τὴν ναρκωτικὴν γαλήνην τοῦ ὁωματοῦ, ἔνθα ἡ γειτονία τοῦ Ὁδελίου ἐπέσπευθε τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὀνειρων του. Διότι διὰ τὸ θέατρον εἰργάζετο τὸν μετεφωσαν ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν Ταρρασκῶν, τὸ γενόγραφον τοῦ δράματοσ του: Ἡ Χωριατοποῦλλα, παραγεμισμένον με σημεῖωσῆσ, ἐξεσμένον, ἐκαντοτάκις ἀντιγεγραμμένον καὶ οὐδέποτε ἀκόμη ἀρκετὰ ἐπεξεργασμένον.

***

Καὶ περιέμενον ἐπιτυχίαν; Δὲν ἤξευρεν ἀκόμη, ἀλλ' ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου του, τὸ ὀποῖον παρήγαγε ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὰσ πενηχράσ πλίνθουσ τῆσ στέγησ του, παρὰ τὰ κογχύλια τῆσ γενεθλίου ἀκτῆσ. Ἐὰν δὲν περιέμενον ἐπιτυχίαν, ἤσθάνετο ἐν τούτοις ἐν ἑαυτῷ ματαίαν τινα ἐλπίδα, καὶ αὕτη ἡ ἐλπίσ: τὸν εἶχεν ὀποστηρίξει, τῷ εἶχεν ἀποδώσει δυνάμεισ, εἶχε καταβάλλει τὴν ἀσθένειάν του. Ὑπὸ τὸ κράτοσ ταύτησ τῆσ ἐλπίδοσ εἶχε περιφρονήσει τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις τὸν εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καταδεδικασμένον νὰ κατοικῆ εἰς τὸ κέντρον τῆσ πόλεωσ ἔνθα ὁ ἀήρ ἦτο ὀλιγώτερον ὀρμῆσ. Τότε εἶχεν εἰπεῖ χαίρει εἰς τὸν ἵππον του, ἰσχυρὴν πατρικὴν κληρονομίαν, μοναδικόν του πλοῦτον. — Καὶ κατέθη εἰς τὴν πόλιν. Ἄλλ' ὅταν ἡ ἔμπνευσι τὸν καταλάμβανε, δταν διὰ τῆσ φαντασίας ἀνέκαμπεν ἐκεῖ, ἐκεῖ ὕψηλά, εἰς τὴν σιάν τοῦ μύλου, εἰς τὴν προσφιλή του ἐξοχίᾳ, τὴν παρῶν γλῶτῃ τῆσ, ἡ ἐπιθυμία καθίστατο ἰσχυρο-

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο Ε΄. ΑΝΑΓΟΡΕΤΟΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΔΕΡΑΤΟΣ.

τάτη' ήτταιτο, και πρωί, πολύ πρωί έσπευδεν εις τας όχθας του Ροδανού ν' ακούσθ τω χαροπόν κελόδημα των πενητών, ν' αναπεύσθ τόν θροσόν και ροδόπουν ζέφυρον όστις συνοδεύει την ήμερομένην αύτην.

"Α! εάν ό Ιατρούς τόν έβλεπαν!
Αυτός, ό πτωχός Ρουμανίλλος δέν έπίστευεν εις τά φάρμακα. "Από τόν καιρόν καθ' όν ειργάζετο εις τό δράμα του, είχε πολύ μεταβληθή· ή ύγεια ειχεν άναφανή. Ητο μία διάτασις της ζωής πλέον μακρά, μαρνανθεις νεότες αναβλαστήσασα. Οι Ιατροί τόν έχαιρέτους λέγοντες·

— Κύριε Ρουμανίλλε πώς μεταμορφώθηκε... δέν σάς άναγνωρίζει τις πλέον πονηρά τύχη! Θά έλεγε τις ότι άνανεούσε!

Και ό Κ. Ρουμανίλλος έδίδετο τάς φιλοφρονείας μειδιών ευφορούσων· δέν ήδύνατο νά τάς άποκρούσθ, ήσθνετο πράγματι ότι άνέστ, καθόσον τό δράμα προδύχωρει· τρέις πράξεις με άφελεί, άπλουδ χρωματισμένον ύφος, αί όποιαι άπέκνεον τά ήθη τού τόπου του, άρωματισμένα από τας ευθείας των ήρώων, πεπυρακτωμένα διά τού φλογερού ήλιου της Μεσημβρίας, εις τας όποιαις αί ιδέαι έφύλακτον την κυναοθαφή αύθριαν, τό διαυγές τού ήφαιού ουρανού της έπαρχίας του.

Τό σύγγραμμα του, τό ειχεν έπεξεργασθή καλλιτεχνικώς, χωρίς νά έξετάσθ εάν θά έφερε χρήματα, εάν θά διετρήσει επί πολύ τό θεατρικόν του πρόγραμμα, αλλά μόνον εάν ή μουσα των ήρώων τή προσμεριδίαι, εάν ή λέξις άπέδιδε καλώς την ιδέαν. Και έκ τού παρασταμένου τούτου άγώνος, τού έπιμύνου, τού συγκεντρωμένου επί τού αύτου σημείου, τό δράμα του έγεννήθη, θρασύ, ήγριον, πλήρες ευτόλμιας, ως χαμόκλαδον πλαστανόν εν μέσφ κογχυλιών, τό όποιον θά ειχεν ήλον τόν χυμόν, ήλην την δύναμιν μιās ζωής άναπευούσης τόν ζωογόνον άέρα των ήρώων, και τό σπουδαίον μέγεθος, τό όποιον ή περιελάθευεν ή λεπτολόγος έπιμελεια φοροδοούς φουτοκόμου.

Κατά την περίοδον των έργασιών, τή συνέβαινε νά εξαφανίζεται διαμιεις, άφίνων κάτω την γραίαν μητέρα του, την Κυρά Βικεντίαν, έχκαλιδρωμένην εις άναπαντικήν έδραν, τούδ παδάς έκ τού διατρήτου πόματος τού πυραίνου, — και άνέβαινε εις τό δωμάτιόν του, άνελάμβανε τό χειρόγραφόν του, συνεπλήρωνεν έν κενόν, μετέθετε τάς λέξεις διά νά έχαρύσθ καλλίον την ιδέαν του ως θά έκαμνε λιθογλύφος τις δι' ένα εύχρουν ήσπιν, ή δι' ένα διαρανή άράχτην εις μουσαϊκόν εντέγχεος συναρμοζούμενον. Κατά τό διάστημα έξ έτών ήτο ή μοναχική του ένασχόλησις, ή ενοουμένη του έργασία, ή ζωή του. Έραστής τού έργου του ήτο περιπαθής δι' αυτό, διότι εις ταύτας τάς θερμάς σελίδας, τάς φλογεράς, τάς γραφείσας υπό την πνοήν της έμπνεύσεως είχε καταθέσει την νεότητά του, τόν έρωτά του, τά πάντα, είχε κενώσει την καρδίαν του.

Η Χωριατοπούλα ήτο ή ήφαια έρωμένη την όποιαν τόσον ήγάπησε και την όποιαν ειχεν άπωλέσει· και όταν εν τή βύμη τού λόγου του, τή διέφευγεν έπιτυχής τις λέξις, ήτις ειχε την γλυκειαν άδρότητα θερμής θωπέιας, έσπευδε νά σπλίσθ δι' αυτής τό έργον του, ως τή συνέβαινε νά έμπήγη — άλλοτε — άνθος ρυϊός εις την κόμην της φίλης του.

Οί γραμματισμένοι της Ταρασκών τόν ειχον εισεί·

— Ρουμανίλλε, παιδί μου, τό δράμα σου είναι καλόν, πήγαυει εις Παρισίους.

Και ό Ρουμανίλλος, όστις μισόβλεπε τούδ Παρισίους διά τήν όμως των διάκοσιων της λευγών, με την άκτινοβολούσαν λάμψιν των, με

την όρμητικήν και οσιομένην ζωήν των, ό Ρουμανίλλος άπεκρίετο·

— "Αλλ' ούδεις θά θελήσθ τό δράμα μου εις Παρισίους. Οι Παρισίοι θά προείνήσουν τόν θάνατόν μου. "Αλλοίμονον..."

Τότε έφροθθή μήπως δέν ήδη επί της σκηνής την Χωριατοπούλαν του. Τά θεάτρα των μεσημβρινών έπαρχιών δέν την ήθελον. Τό δράμα δέν είναι των Παρισίων· δέν είναι άλληθε. Αί λοιπόν! δέν άξιζει τίποτα! και ό Ρουμανίλλος έτραιεν εις Νιμην, και άλλαχού νά συμβουλευθή τους έκεί φιλόλόγους. "Ανεγίνωσκον τό δράμα του, τό έκλάδευον όλίγον, και πάντοτε την αύτην κρίσιν ήκουε·

— Ρουμανίλλε, παιδί μου, τό δράμα σου είναι καλόν· πήγαυει εις Παρισίους.

Τόσον πολύ, ώστε μίαν ήμέραν έλαβε τό χειρόγραφόν του, τόν παλαιόν του άχρόρινον πλόον, και, έμπρός! "Αναχώρησε λέγον εν τήν μητέρα του·

— Χαίρε, μητέρα, έντός όλίγου θά μάθης νέα!...

"Α! αί μακράί ήμέραι, αί μακράί πρό πάντων άγρουναί του μικρού ένοδοχείου της οδού Ροτρουί! Είχε παρουσιάζει πρό τόσο καιρό τό χειρόγραφόν του, και άκόμη ούδεμια είδήσις. Η άποθήρρυναι, ή άπογοήτευσιν τόν κατέλαθεν. Ηθέλησε ν' αναλάβθ τό δράμα του, νά τό έπεξεργασθή και πάλιν· άλλ' όχι, ήτο πολύ άργό, τώρα. "Όταν ειχε παραδώσει την Χωριατοπούλαν του, ό διευθυντής τή ειχεν εισεί·

— Γνωρίζω τό όνομά σας, κ. Ρουμανίλλε, θέλω άναγνώσει τό δράμα σας και θέλω σάς άπαντήσει!

Και περιέμεναν άνοπομόνως ό πτωχός Ρουμανίλλος, πολιορκούμενος υπό των μαύρον σκέψων, υπό των φλόων μιās άπορήσεως. "Ω! ή άπόρριψις θά ήτο τρομερόν! θά ήτο τό τέλος του, τό τελευταίον κτύπημα καταφερόμενον εις τόν δυστυχ ή άσθενή της Ταρασκών. "Από της πατρίδος του τή έγραφον. "Α! λοιπόν! Ρουμανίλλε, και τό δράμα σου!" "Α! τό δράμα του! Τό ειχε παραδώσει, και έπειτα; τίποτα· καμία είδήσις. Τότε άποτόμνος τόν κατέλαθεν ή ιδέα ότι δέν θά τό αναθεύασον επί της σκηνής. Οι Παρισίοι δέν τό ήθελον, θεδαιότατα. Τό δημόσιον δέν ήτο προπαρκαυσαζόμενον. Αυτή ή ποιήσις ή μεσαιωνική, με τάς άφελείς κερωματισμένας εικόνας της, ή έπαρχιωτική, γυδαία διάλεκτης κακώς προσηρόμύετο εις την σκηνήν της πρωτεύουσας, κακώς ήχει εις παρισιά ότα.

Και ήδη ή κυρά Βικεντία διχηθεύει τά ματουάλια της, άνεγίνωσκε τρέμουσα την μικράν εφημερίδα της Μεσημβρίας, διά νά ήδη τό όνομα τού υιού της τυπωμένον με μέγαρα γράμματα. "Ο υιός της κατέστη περίφημος, ένδοξος!... Μητρικήν ματαύτησι! Και ποτέ τό όνομα δέν ετυπώνετο εις την μικράν εφημερίδα της Ταρασκών!...

"Αλλά, μίαν πρωϊαν, ή κυρά Βικεντία, έλαβε την μεγάλην είδησιν. "Ο διευθυντής παρεδέρθη τό δράμα του. "Θέλον τό παραστήσει!... "Α! αυτήν την φοράν, ό Ρουμανίλλος κατήληεν όρμητικώς τούδ έκ έρωφός τού ένοδοχείου και έτραεν εις τό θεάτρον.

Αί μάλιστα! Θά παρίστανον τό δράμα του· μόνον δέν ειχον τίποτε έκ της διακομήσεως, τίποτε, ούτε μίαν σκηνογραφίαν τού τόπου του! "Ο διευθυντής ήγάπα καλλίτερον τά δράματα τά όποια προσηρόμύοντο εις τάς σκηνογραφείας του. Είχεν όλίγας εις την συλλογήν, τάς όποιαις μετεσκύδεν όλίγον και αί όποιαι έρχοίμενον πάντοτε. Είναι άλληθεσ οικονομία. "Ενθ με τό

δράμα του Ρουμανίλλου δέν ήτο πλέον τό ίδιον. "Απητόντο νει ενδομασία, νει σκηνογραφία. Πύργος τού Βωκαίρ, φρούριον της Ταρασκών. "Ολόκληρος επανάστασις εις τό θεάτρον του!

Πρός στιγμήν ό διευθυντής συνέλαβε περιψημον ιδέαν. "Ευθυμήθη ότι ειχεν εις την συλλογήν του τόν Πύργον τού "Αγίου "Ιακώβου, όστις δέν ειχε όίς χρησιμοποιηθή. Και ήσως τροποποιούστας όλίγον τόν όρίζοντα...

Και έστεισε τόν Ρουμανίλλον έκ τού ώμου·

— Αί; με όλίγην καλήν θέλησιν;

"Ο δυστυχής ποιητής άνεπήδησεν έκ της θέσεώς του·

— Τόν Πύργον τού "Αγίου "Ιακώβου διά τό άρχαίου φρούριον της Ταρασκών; Νά τού άποδώσουν τό δράμα του!... Και παρευθής·

"Ο διευθυντής προσεπάθησε νά καθυγραύσθ την παραφροσύν του.

— "Εσωαν, φίλε μου, μη θυμώνεις! Δυνάμεια νά δοκιμάσωμεν. Τί είναι αυτό τό φρούριον της Ταρασκών;

— Τί είναι;... "Αλλά, είναι... είναι... "

Τέλος! είναι τό φρούριον της Ταρασκών και δέν είναι ό Πύργος τού "Αγίου "Ιακώβου σας.

— Α! καλά! φίλε μου, δέν λέγω όχι! "Αλλά τότε με δίσεις δύο χιλιάδας φράγκα... και αναθεύασε τό δράμα σου!

Δύο χιλιάδας φράγκα διά νά παρασταθ ή Χωριατοπούλα! Τό δεκαετές εισόδημα τού κτηματός του! Ποτέ δέν θά ήδύνατο νά άσχει τάςα χρήματα. Συνεθελεύθη την κυρά Βικεντίαν.

— Δύο χιλιάδας φράγκα! Τίποτε άλλο ή δύο χιλιάδας φράγκα διά νά γείνη ό υιός μου εύτυχής! Λάβε τα, λάβε τα, παιδί μου!...

"Αμέσως τή άπέστειλε τά χρήματα. Σπουδαιότατη φιλοδομία! "Αλλά τά μέρη ύπηρεταν διανεμημένα. "Ο ζωγράφος μετέβη εις Ταρασκών διά νά άρχίσθ την σκηνογραφίαν της πρώτης πράξεως. "Εραια άγροτική τοποθεσία μετά τού Ροδανού, τού όποίου τά διαυγή ύδατα έλουον τά τείχη τού άρχαίου φρουρίου της Ταρασκών· άντικρύ, ό πύργος τού Βωκαίρ ή κρεμαστή γέφυρα ήνου τάς δύο όχθας, και εις τό βάθος της εικόνας άπέφαντα έιγράφοντο τά κυανά ήρη της έπαρχίας. "Ο Ρουμανίλλος ήθαύμαζε. Και πάντες οι ποιητά της Μεσημβρίας ήρχοντο νά ίδωσι την σκηνογραφίαν. "Η έπαρχία ήτο κατενούσασμένη. Νέα δι' αυτήν ήδη!

"Αλλ' έν μέσφ της χαράς του, ό Ρουμανίλλος, έλαβε φουρόν κτύπημα. Έχρηαίζοντο άκόμη χίλια φράγκα διά τό δράμα του. Την φοράν αυτήν έδέθηκε ύπό πωλήθη τό κτημα του, τόν γηραιόν ήππον του. "Επώλησε τά πάντα, διά νά αποστείλθ τά χρήματα, — "Χρήματα καλώς τοποθετούμενα", έλεγον οι φίλοι. Και τό δράμα τού άνεθεύάζετο. "Η χαρά κατωπρίετο πάλιν εις τούδ ύφθαλμούς τού Ρουμανίλλου, έχρωματίειε τό ώχρόν του πρόσωπου.

Αί τελευταίαι προημνάσεις έφθασαν. "Ητο ήδη ό πυρετός της πρώτης παραστάσεως ό σάλος της συγκινήσεως όστις έμεγέθυνετο καλόσον έπηρσιάζεν εις την όθην. "Ο ποιητής, την κόμην κυμαινούμενην υπό τού άνέμου των παρασκηνίων, έδιδεν αυτός ό ίδιος τάς ερηγήσεις, λαλών με την εθχρον γαστροκικήν του προφοράν, ένθ ό διευθυντής έπηρσιαιόνηχετο, έκτεπληγημένος έκ της ευτόλμιας του. Οι συνάδελφοι, ή όμάς των φίλων διεμαρτύρομπο. Μία χυδαίωτις επί της σκηνής! Μια καινοτομία δι' ένα άγνωστον! "Ητο μία περιφρόνησις βιτωμένη εις τό δημόσιον. "Αλλ' ό Ρουμανίλλος προδύχωρει πάντοτε, έπέσπευδε τάς προημνάσεις ένεργητικώς, ακούραστος, μέχρι της έσπερας καθ' ήν, εισερχόμενος

εις τό ξενοδοχείον έλαβε δύο λέξις τού διευθυντού·

— "Αγαπητέ μοι φίλε, διά τό κοινόν μας συμφέρον παραιτούμαι, προσωρινώς, της παραστάσεως τού δράματός σας...

Και ό Ρουμανίλλος έπέστρεψεν εις την πεινιχράν του καλύβην, άπηρόδικώς καταπικραμένος, τόν θάνατον έν τή ψυχ ή έχων, άκόμη πρό των ύφθαλμών τού όραμα της παρατωθείσας σκηνογραφίας και ένουλον εις τό ουδ τό πρωϊόν άσμα ύπερ ό ποιήμην έφάλλεν εις την έρωμένην του. "Η λύπη τού έκουλιαν τάς παραιάς, τού έρρυτιόσεο τό μέτωπον. "Επειτα έσπεραν τινά άποκαομήθ, γαλήνιος, πλακτιων ήφαιον όνειρον — τό όποιον επέπρωτο νά τελειωθή εις τόν παράδεισον!...

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

(Μετά είκόνας, όρα σελ. 296.)

(Εξ είσιαιτέρως άνταπεκρίσεως.)

"Αφίκετο τέλος πάντων ή μωρισπόθητος και μετά παλλούσης καρδίας προσδοκώμενη υπό σύμπαντος τού "Ορθόδοξου της Παλαιστήνης πληρώματος εκείνη ήμέρα της άφίξεως της Α. Θ. Μ. τού Πατριάρχου κ. Νικόδημου. Περί την 10 ήραν της πρωϊας της παρελευούσης Τρίτης τό βωσαϊκόν άεμπόλιον τό φερον την Α. Θ. Μ. μετά της θεραπειας αυτης προσωμίετο εις "Ιόπην σημαιοστολίστον και φερον έν τή μεσαιή ισθψ την θυμανικήν σημαίαν. "Η ήμέρα ήν λαμπρά, ή δε άξενος και άίσιπτος μειομένη της "Ιόπης θάλασσα έφλοισιμίθη, όπως παρουσιάζη γλυκεν πρόσωπον και αύτη. Πολλαί λέμβοι έδεικνυόμεναι υπό διαφόρων προσωπων, έν αις διεκρίνοντο αί φέρουσαι τόν άντιπρόσωπον τού Διοικητού της 'Ιερουσαλήμ, την έντευθεν πεμφείσαν έπιτροπήν από μέρους της 'Αγ. "Αδελφότητος, όπως προτείγη τή Α. Μ. τό ως εύπαρήστη, διαφόρου Προξένους κτλ. περιέζωσαν τό άεμπόλιον. Μετ' ουδ πολλ ήπιθάντες οι έπίσημοι ουτοι άνδρες τό άεμπόλιού έχαιρέτισαν την Α. Μ., συχαίροντες αυτη επί τή αίσια άφίξει. Μετ' άναπαυθέν τινα ή Α. Μ. επείθεσα επί ιδίας λέμβου, φερούσας την θυμανικήν σημαίαν άπέδη εις "Ιόπην υπό τόν ήχον των κυόνων, επί της αποβάθρας της όποιας συνωστίζετο άπειρον πλήθος στρατός δε εις διπλούν στίχον παρουσιάζαν αυτη τά όπλα. Διευθύνη ευθύς εις τόν έν τή ήμετέρω μοναστηρίω ναύ τού 'Αγ. Γεωργίου, έν φ' άναθάς επί τόν θρόνον προσεφώνησε τόν λαόν.

Την έπισοδον άνεχώρησεν εξ "Ιόπης επί ιδίας άμάξης κατεψυχόμενη εις 'Ιερουσαλήμ, εις ήν άφίκετο περί των μεσημβριαν άκριβώς της Ηεραπτης. "Η έν 'Ιερουσαλήμ ύποδοχη της Α. Μ.

ήν λίαν επιβάλλουσα και πρωτοφανής. "Απάντων των προξενίων οι γραμματείς μετά κλητήρων, ως και έτέρα έπιτροπή από μέρους της άδελφότητος, και οι άντιπρόσωποι τού Λατικου και 'Αρμενιου μοναστηρίου, ύπερ μάλιστα έπεμφε και εις "Ιόπην άντιπρόσωπον, περιέμενον την Α. Μ. εις τόπον τινά καλούμενον Καλόνιε, ύπερ την μίαν ήραν άπέχοντα της 'Ιερουσαλήμ, ένθα λαμβάνουσι χώραν κατ' άρχαίον έθος αί έπίσημοι ύποδοχαι.

Μετ' άναπαυαν ήμοσιαις όρας ή Α. Μ. άνεχώρησεν έκ Καλόνιε, προπορευόμενον των ίππέων της Κυβερνήσεως και των κλητήρων των Προξενίων και των Μοναστηρίων, και άφίκετο εις την υπό τού ήμετέρου μοναστηρίου πηχθεισαν σκηνήν πλήσιον χωριού τινός καλούμενου Αίφρα, ένθα προσεφώνησε τόν τε κλήρον και τόν λαόν, διετριφνεις γνόμους των όσων ήκουσαν έκ τού στόματος τού Σουλτάνου, άφορώντων τάς ένδελεγεις Αυτου μεριμνας ύπερ της ευημερίας των ύπηκόων. "Ενταυθα περιέμενε την Α. Μ. έτερος άντιπρόσωπος της Κυβερνήσεως μετά τού Χιλιάρχου. Μετά μηρον ή συνοδεία άνελαβε και αυθις την πορείαν έν μέσφ άπειρου πλήθους φράττοντες την οδόν και άπαύστους ζητωκρυαχόντες· ανά πάν δεσπτόν της ώρας ή άμαία της Α. Θ. Μ. έστατο, όπως ό λαός άσπάζηται την δεξιάν Αυτης, και μετά μικρόν άφίκετο εις την καλουμένην Πόλην τού Δαβίδ, έσω της όποιας περιέμεναν ό κληρος ενυδουμένος τά ιερά όμφια μετά λαμπάδων και σημαίων. Καταβάς ό Μακαριώτατος της άμάξης διήλθε διά της ήρθείσεως πόλης, ένθα στίχος στρατιωτών παρουσιάζαν αυτη τά όπλα, και άκριβόμενος μέχρι τάπητος έστρωμένον επί τού έδάφους άνεδόθη τόν άρχιερατικόν μανδύαν και έλαθεν ανά την δεξιάν την ποιμαντικήν ράβδον. "Εντευθεν ή συνοδεία άναχωρήσασα, των ψαλτών ψαλλόντων, κατευθύνθη, προπορευόμενου τού μεγάλου πατριαρχικού σταυρού, εις τόν ναόν της Αναστάσεως*, εις την πόλην τού όποίου προσεφώνησε την Α. Μ. ό Παρασκευοφύλαξ τού 'Αγ. Τάφου κ. Εδθόμιος, άντεφώνησε δε αυτόν ή Α. Μ. διά της γλωκειας, καθαρως και ήχηέσεως φωνής αυτης. Φθάσα ή συνοδεία έμπροσθεν τού 'Αγ. Τάφου έστη, ό δ' έλλογιώτατος και σεβαστός έν τούς "Αγιοταρίαις πατρός πανοσιολογίωτατος άρχιμανδρίτης κ. Μελίτιος προσεφώνησε την Α. Μ. διά λαμπρόν λόγου, ως και τις των ένδοξων "Αράδων ιερέων. Μετά ταυτα εισηλον πάντες εις τό Καθολικόν καλούμενον, ένθα έγένετο λαμπρά ή τελετή της ένθρονίζεως της Α. Θ. Μ. "Ενδακρος και συγκεκινήμενος ό Πατριάρχης εξεφώνησε μικρόν λόγον ζωηρότατα χειροκροτήεντα, άποσιτιόμενον πρός την "Αδελφότητα και τόν λαόν, έν φ' αρρησία ύμολόγησεν ότι θά προσπαθήσθ παντί σθένει νά βελτιώσθ την άξιολήνητον κατάστασιν των πραγμάτων τού θρόνου, έν άνάγκη δε ότι θά παράσθ έαυτον ολοκαύτωμα ύπερ της επανόδου της άρχαιοπρεπούς τάξεως έν μέσφ της "Αδελφότητος. Την Α. Μ. προσεφώνησεν ό λόγιος 'Ιεροδιάκωνος και Σχολάρχης της έντός της πόλεως Σχολής κ. Στέφανος, ου τινος ό λόγος ως άριστα και πιστότατα άπεικονίζει την κατάστασιν των ένταυθα πραγμάτων άφ' ενός, τό θαρό δε και δοσθάστατον άφ' άλλερω φοριόν, ύπερ άνέλαθεν ή Α. Μ. έν γένει δε άντιχει τό γενικόν αίσθημα πάντων των κηδομένων της ευκλείας της γεραρας Σιωνιτίσδς εκκλησίας, και όστις διά τό οχοινοτέρες δέν δύναται νά φιλοενήθη έν ταις στήλαις τού "Εσπερου".

*) Εν τή Βί. τόμφ τού 'Εσπερου σελ. 321 έδημοσιώσαν την είκόνα τού ναού της Αναστάσεως, ληφθείσαν έν νεωτέρη φωτογραφία. Σ. τ. Δ.

Τοιαύτη λοιπόν ή τελετή της άφίξεως και της ένθρονίζεως τού Πατριάρχου κ. Νικόδημου. Παραπληρία εορτή ούδέποτε! άλλοτε έλαβε χώραν ούδέποτε δ' άναφέρεται Πατριάρχης τοςούτην δημοτικότητα καεκτημένος, όσση ό νόν Νικόδημος· και δικαίως, διότι ειπε ό μόνος ό δυνάμενος και θέλων νά σώσθ από τού δλεθρου τό κλυδωνίζόμενον σκάφος.

'Εν 'Ιερουσαλήμ την 29 10 'Ιανουαρίου 1884.

N.

"Ο Μακαριώτατος Πατριάρχης 'Ιερουσόλυμων κ. Νικόδημος έγεννήθη έν τή κλεινή του Βόζαντος πόλει από γονέων καταγομένον έκ Κοζάνου, παρ' ών έστυεν ευσεβούς και Χριστιανή άρμοζούσας ήθικής άνατροφής· έξεπαυδέθη δε έν τή κατά Χάλκην θεολογική Σχολή. Τέσσαρις ύπηρέτησε Πατριάρχης, 'Αθανασίφ, Κορίλλφ, Προκοπίφ και 'Ιεροθέφ. 'Επί Κυρίλλου έλθών εις 'Ιερουσόλυμα προσχευρήσθη 'Αρχιδιάκωνος· μετά ταυτα δώ προχειρισθείς εις Αρχιμανδρίτην άποστάλην υπό τού αύτου Πατριάρχου εις Κισινιόν της Ρωσσίας ως έπίτροπος τού Παναγ. Τάφου. "Ενταυθα υπηρέπησε και προήγαγεν όση ήν αυτη δύναμις και συμφέροντα τού Πατριαρχικού θρόνου. 'Επί Προκοπίου προσεκλήθη εις 'Ιερουσόλυμα, ένθα κατέστη μέγας Δραγομένος τού Κοινου τού Παναγ. Τάφου. Την διακονίαν αυτην εξεπλήρωσε λίαν έπιτυχώς, άποδείξας έκτοτε την ικανότητα αυτου, την σιδηράν θέλησιν και την έπιθυμίαν της βελτιώσεως της άξιολαρούτων των πραγμάτων τού θρόνου καταστάσεως. Καίπερ δε συντόμως και έρρωμένως τότε έργασθείς δέν ήδυνήθη νά ήδη την έκπληρωσιν των πόθων του. 'Επί 'Ιεροθέου ό Νικόδημος έστάλη πάλιν εις Ρωσσίαν, ένθα λυσιτελέστατα ειργάσθη ύπερ των πραγμάτων τού θρόνου, δυνηθείς μετά πολλούς άγώνας καταπέσεισθ την αυτοκρ. Κυβέριννην της Ρωσσίας, όπως άποδώσθ τά τέως υπό κατάχρασιν διατελούντα εισόδηματα των έν Βασσαρηίτζη κτημάτων τού Παναγίου Τάφου. Μετά δε τόν θάνατον τού 'Ιεροθέου πάντες έστρεψαν πρός τόν Νικόδημον τό βλέμμα, ως τόν μόνον ικανόν και κατάλληλον ν' αναλάβθ τό θαρό τού Πατριαρχικού άξιωματος φοριόν.

"Ο πατριάρχης Νικόδημος άγει τό πεντηκοστόν πέμπτον της ηλικίας ετος· διακρίνεται δε επί σπανία νομοσύνη και δραστηριότητα και ειπε άντη ευσεβέστατος, άπριξ και άραρότως έχόμενος της άρχαίας τάξεως. Οβτως οι πάντες έκριναν και κρίνουσι τόν άνδρα διά τούτο δε και αί άπαι ό θρόβόσος κόμος διά πολλής τιμής άγει την Α. Θεοιότητη Μακαριότητα, τά βέλτιστα παρ' αυτης άπεκχεζόμενος.

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΙΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΓΑ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

(Μετά είκόνας, όρα σελ. 296.)

'Εν ταις άτμοπολικαις 'Εταιρίαϊ, αίτινες κατά τάς τελευταίας δεκαετηρίδας καταπληκτικήν έλαθον ανάπτυσιν, δικαίως συγκαταλέγεται και ή 'Εταιρία τού αυστρο-ούγγρικου Λόγου, έγουσα την κεντρικήν αυτης διεύθυνσιν έν τή έμπορικωτάτη πόλει της Τεργέστης. "Η 'Εταιρία αυτη, ής αί γραμμαί έξεισινοντα άπ' αρχής σκεδόν της συστάσεως της και έκτεινονται μέχρι σήμερον καθ' ήλην την "Ανατολήν, είναι παρ' ήμιν γνωστοτάτη και όλίγοι βεβαίως ύπάρχουσιν οι διαπλεύσαντες την μεσόγειον και άδριατικήν θάλασσαν και μη έπιθίβαντες των κομψών και αναπαικτικών αυτης άτμοπολιών.

Ἀνεκτίμητον εἶναι δεῖ τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ἐν γένει συγκοινωνία θραύσει τὴν Ἑταιρίαν ταύτην, ἥς αἱ ἀρχαὶ ἦσαν μικραὶ. Δύο μικρὰ ἰδιωτικὰ ἀτμόπλοια, ἔχοντα μηχανὰς 60 μόνον ἵππων δυνάμει, ἀπετέλεσαν τὸν πρῶτον αὐτῆς πύργον. Τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα ἐπλεον ἐν τοῖς ἔτεσι 1836 καὶ 1837 ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος μεταξὺ Τερζέστης καὶ Βενετίας. Ἐξ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Τερζέστη ὁ κ. DE BRUCK (ἀποθανὼν τῇ 1860 ἐν Βιέννῃ ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Αὐστρίας), ὅστις συνέλαβε τὴν πρακτικὴν ἰδέαν νὰ ἰδρῦσῃ διὰ τῶν ἀτμόπλοιῶν τούτων ἑταιρίαν ἀτμοπλοϊκὴν, προωρισμένην κυρίως εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν συμφερόντων, ἅτινα ἡ Τερζέστη εἶχε μετὰ τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἰδέα αὕτη ἀμέσως ἐπραγματοποιήθη καὶ μετὰ μικρὸν ἡ ἰδρυθεῖσα Ἑταιρία, χάρις εἰς τὴν ἄοκνον δραστηριότητα καὶ τὸν πρακτικὸν νοῦν τῶν θεμελιωτῶν αὐτῆς, ἔλαβεν ἀνάπτυξιν τεραστίαν. Σήμερον τὰ 75 αὐτῆς μεγάλα, κομψὰ καὶ εὐρύχωρα ἀτμόπλοια, ἀνταποκρινόμενα εἰς ἀπάσας τὰς ἀξιώσεις τῶν χρόνων ἡμῶν, διαπλέουσι πλείστας ὄσας θαλάσσας μέχρις Ἰνδιῶν. Μεγάλως δὲ συνέτεινεν εἰς τὴν φή-

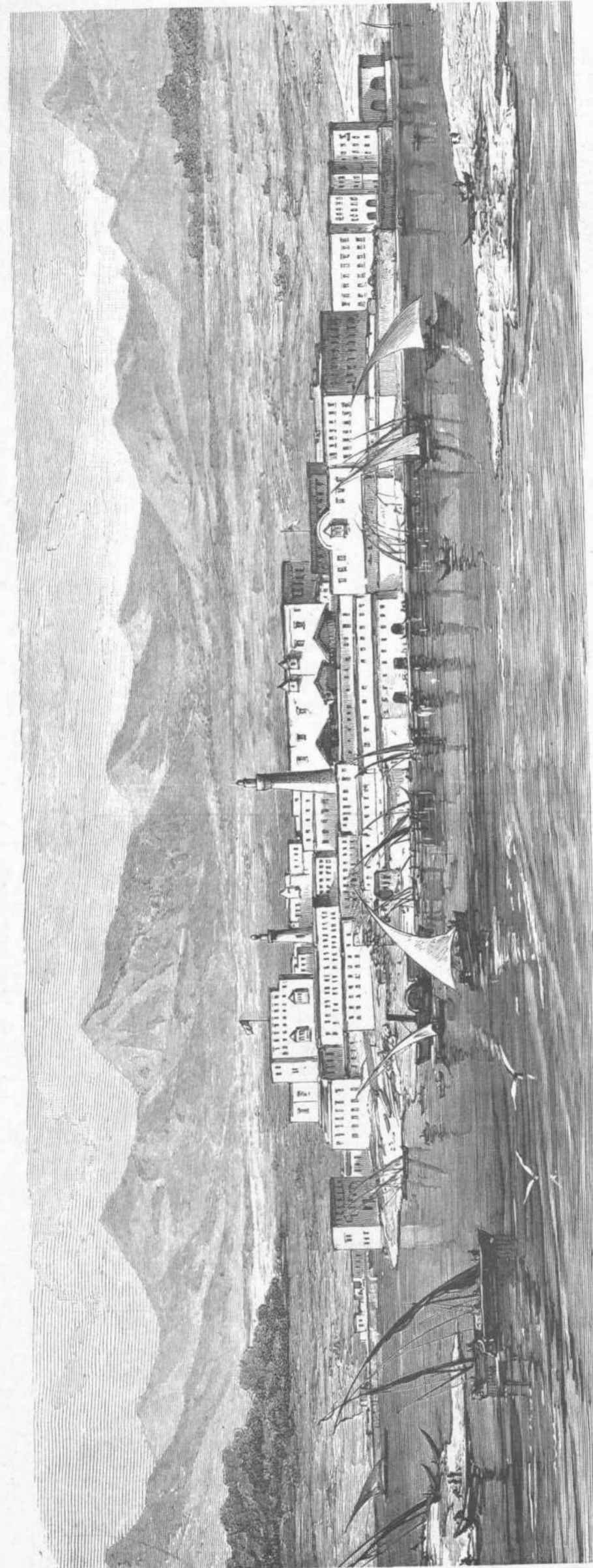

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΕΝ ΝΙΚΟΣΙΟΣ.

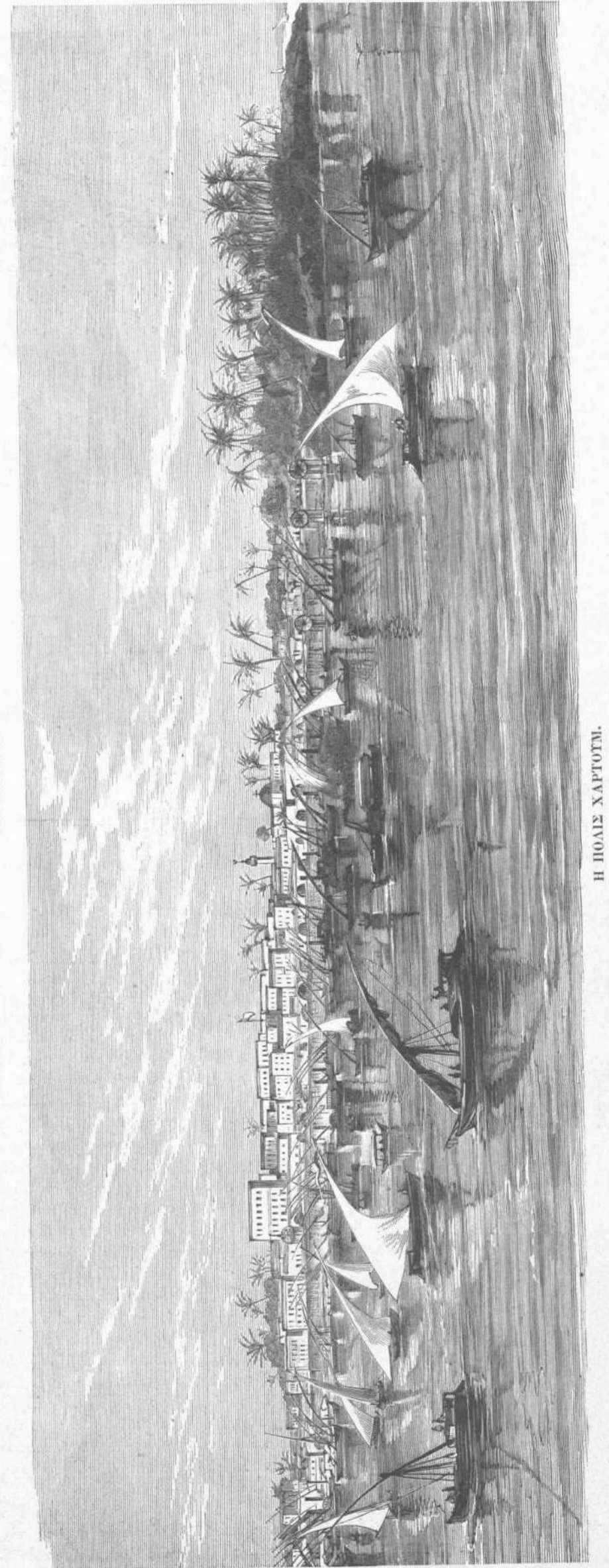
μην αὐτῆς καὶ ἡ ἀρίστη ἐκλογὴ τῶν καταλλήλων τῶν ἀτμοπλοίων κυβερνητῶν, ἀνδρῶν τῷ πλείστον Δαλματικῶν καὶ ἑμπείρων ναυτικῶν. Ἐδοθεῖσθαι τῆς ἐπιχειρήσεως τὸ διοικητικὸν τῆς Ἑταιρίας συμβούλιον, συγκείμενον ἐξ ἀνδρῶν ἱκανῶν, προέβη πρό ἑτῶν εἰς ἀνέγερσιν καταλλήλου ναυστάθμου, ὅστις θεωρεῖται εἰς τῶν ἐντελεστέρων τῆς ὑψηλίου. Ἐνεκα δὲ τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρίας ἐπέβη καὶ ἡ ἀνάγκη καταστήματος, ἐν ᾧ νὰ ᾖται συγκεντρωμένα νὰ διαφύρα αὐτῆς γραφεῖα. Τὸ κατάστημα τοῦτο, οὐ σήμερον παραθέτομεν τὴν εἰκόνα, ἀκοδομήθη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑταιρίας εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπές. Καίτοι δὲ ἀκριθῶς ἐν ἡ ἔθεσι ὑπῆρχε πρό μικροῦ τὸ ἔχθροπωλεῖον, καὶ ὁ θεμέλιος αὐτοῦ λίθος κατετέθη ἐν πολλῇ ἐπισιμότητι κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1880. Τὸ ἔλρον ἐμβαδὸν εἶναι 1080 αὐστριακῶν πήχων· ἡ ἀγορὰ τοῦ οἰκοπέδου ἀνῆλθεν εἰς 450 χιλ. φιορινίων, καὶ ἡ δαπάνη τῆς οἰκοδομῆς ὑπερέβη ἧδη τὸ ἑκατομύριον. Ὁ δούς τὸ σχέδιον αὐτοῦ εἶναι ὁ διάσημος ἀρχιτέκτων Ἑρρίκος Φέρστελ, ὁ ἐν Βιέννῃ τὴν κομ-

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΡΙΚΟΥ ΛΟΓΑ ΕΝ ΤΕΡΖΕΣΤΗ.

ΤΟ ΣΟΓ ΑΚΙΜ.

Η ΠΟΛΙΣ ΧΑΡΤΟΤΜ.

φωτάτην εκκλησίαν (Votivkirche) και τὸ Πανεπιστήμιον ἀναγείρας. Ἡδὴ τὰ γραφεῖα τοῦ αὐστρου-οὐγγρικοῦ Λόυδ εἶναι ἐντελῶς καθηρισμένα ἐν τῇ νέῃ καταστάσει, καὶ ἀλλοίωται μόνον ἐποουσιώδη τινὰ ἐξωτερικὰ κοσμημάτα.

Ἐνώπιον τῶν τοιοῦτων μεγαλοπραῶν οἰκοδομῶν ἐν Εὐρώπῃ ὁ Ἕλλην ἱστάμενος αἰσθάνεται φυσικῶς τὴν λόγῃ ἐνδομυχὸν τινα λύπην, ὅτι καὶ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ δὲν κατορθώθησαν εἰσέτι τοιαῦτα, καὶ ποιεῖται σύγκρισιν, ἀποδεικνύουσαν πόσα ἀκόμη ἐλλείπουσι παρ' ἡμῖν, καὶ πόσων δεῖται εἰσέτι ἡ φιλιότης ἡμῶν χώρα. Ἄλλ' ὅμως παρήγορον εἶναι, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη παρατηρεῖται καὶ παρ' ἡμῖν τάσις πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας καὶ πρὸς μεγάλας βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις. Λίαν ἀξιειπύτους καὶ φιλοτίμους ἐργάζονται τὰ συμβούλια τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμοπολιτικῶν Ἐταιριῶν. Ἐς εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν καὶ παρ' ἡμῖν τὴν ἐπίδοσιν τοιοῦτων πρακτικῶν ἔργων! Ὅταν σὺν θεῷ διασταυρωθῇ ἡ χώρα ἡμῶν ὑπὸ αἰθροδρομικῶν γραμμῶν, ὅταν τὰ ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια ἀναπτύξωσιν ὡς δεῖ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν ἀπέριων ἡμῶν λιμένων, ὅταν καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑψώσῃσι πανταχοῦ καπνοδόχοι, μαρτυροῦσαι περὶ τῆς βιομηχανικῆς κινήσεως — τότε καὶ ἡμεῖς μεθ' ὑπερηφάνειας θὰ δικαιούμεθα νὰ στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας πρὸς τὰ ὅπισθεν καὶ νὰ ἴδωμεν ποῦ εὐρισκόμεθα πρὸ τινων ἐτῶν καὶ τί ἐν διαστήματι σχετικῶς μικρῇ κατορθώσαμεν.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΥΜ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΥΑΚΙΜ.

(Μετὰ δύο εἰκόνας, ὄρα σελ. 297.)

Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα (Χαρτοῦμ καὶ Σουακίμ) ἐξακολουθοῦσι φερόμενα ἀνὰ τὰ στόματα. Πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐν Σουδᾶν στάσεως ὀλίγητα μόνον περὶ τῶν ἀποκέντρων τούτων τόπων ἐγνωρίζομεν — σήμερον ὅμως αἱ ἐφημερίδες γέμουσι περιγραφῶν αὐτῶν καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου εἶναι πρὸς αὐτὰ ἐστραμμένη, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος, καὶ πλείστα ὅσα ἀνταλλάσσονται περὶ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν Κυβερνητικῶν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἔγγραφα. Ἡ πόλις Χαρτοῦμ (περὶ τῆς ἐγγράψαμεν ἤδη ἐν τῇ Ἐσπερῷ) εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἐν Σουδᾶν αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως· πρὸς αὐτὴν ἀποβλέπουν οἱ Μαχδῆς καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ αὐτὴν ἐποφθαλμιῶσιν, ὅπως αὐτὴν καταστήσωσιν ὀρμητήριον τῶν περαιτέρω αὐτῶν ἐπιπορευῶν. Ἐν αὐτῇ ὅμως καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ Κυβέρνησις συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις τῆς, διότι καλῶς ἔγνωσεν ὅτι ἀναγκαζομένη νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴν δεῖον νὰ παρατηρῇ καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐπαρχίας τοῦ Σουδᾶν ἐξουσίας τῆς. Ἡδὴ δὲ διὰ τῆς μεταβάσεως εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ Ἄγγλου στρατηγῶ Ἰόρδανος, τοῦ ἐμπειροῦ ἀνδρός, ὃν ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐξέωρθε ὡς τὸν καταληγλύτατον πρὸς ῥύθμιον τῶν ἐκεῖ πραγμάτων, τὸ ζήτημα εἰσέρχεται εἰς νέαν φάσιν. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλέγετο ὅτι ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπειράτο νὰ πείσῃ τὴν αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶς τὸ Χαρτοῦμ καὶ τὴν ἐπαρχίαν ὅλην εἰς τὴν τύχην τῆς· μετὰ τὸν διορισμὸν ὅμως τοῦ Ἰόρδανος ἡ γνώμη αὐτῆ μεταβλήθη, καθότι φαίνεται ὅτι ὁ Ἰόρδανος οὐδὲν ὀλίγως συμμερίζεται τὴν ἰδέαν τῆς ἐγκαταλείψεως, τὸναντίον δὲ τὴν διατήρησιν αὐτῆς θεωρεῖ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν.

Ὁ λιμὴν τοῦ Χαρτοῦμ εἶναι τὸ Σουακίμ, κωμόπολις κειμένη ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ἔχουσα ἀρκετὴν ἐμπορικὴν κίνησιν. Ἄπο

τοῦ λιμένος τούτου ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ ἔναρξιν τῶν ἐνεργειῶν του· ἐπειδὴ ὅμως ἐγένετο γνώσων ὅτι ἡ μεταξὺ Σουακίμ καὶ Χαρτοῦμ συγκοινωνία καθίστατο δύσκολος ἔνεκα τῶν ἄγριων φυλῶν, τῶν συμμετριζομένων τοῦ Μαχδῆ τὸ φρόνημα, ἐξέωρθε προσφορότερον νὰ μεταβῇ κατ' εὐθείαν ἀπὸ Καίρου διὰ τοῦ Νείλου εἰς Χαρτοῦμ, ἐκλέξας τὴν ἐπιπονωτέραν μὲν ἀλλὰ καὶ ἀσφαλεστέραν ταύτην ὁδόν. Μεγάλως θεθαίως θὰ κινήσῃ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τὰ περαιτέρω διαστήματα τοῦ ἀνωτέρου τούτου τῆς Ἀγγλίας ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐκλήθη νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του πρὸς τὴν εἰρηνοποίησιν τῆς πολλῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παθούσης χώρας τῆς Αἰγύπτου.

Αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσι ὅτι ὁ στρατηγὸς Ἰόρδανος θὰ φθάσῃ εἰς Κορόσκον τῆ 4 Φεβρουαρίου, εἰς Ἄδου-Χαμάδ τῆ 9, εἰς Βερβέρ τῆ 12 καὶ εἰς Χαρτοῦμ τῆ 17 Φεβρουαρίου (ἔ. ν.), προσθέτουσι δὲ τὰ ἑξῆς· Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ στρατηγὸς Ἰόρδανος διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐπιπορῆς, καὶ διὰ τῆς φήμης του θὰ κατορθώσῃ νὰ διαβῇ ἀσφαλῶς τὰς χώρας, τὰς κατοικοῦμενας ὑπὸ τῶν φυλῶν τῆς ἐρήμου τοῦ Κορόσκου, καὶ ὅτι ἀρχίσει εἰς Χαρτοῦμ θὰ δυνηθῇ νὰ σώσῃ τὰς διαφόρους αἰγυπτιακὰς φρουράς, τὰς διασπαρμένας ἀνὰ τὸ Σουδᾶν, καὶ νὰ διατηρήσῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν πόλιν Χαρτοῦμ, πρὸς τὴν ὅποιαν συνδέεται ἡ εὐμερία τῆς ἄλλης Αἰγύπτου.

ΠΕΡΙΠΛΟΚΟΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐπὶ Ἑρρίκου CONSCIENCE.

(Συνέχεια.)

Τότε ἡ Καικηλία διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτός της πρὸς τὸν Οὐρβανόν, τὸν ἀραβῶνα, τὴν ἀντιζηλείαν τοῦ Μάρκου Κόψ, τοῦ ὀνηροῦ καὶ μεθύσου, τῆς ἀληθοῦς μάστιγος τῆς μητρὸς του· διηγῆθῃ εἶτα τὴν ἐορτὴν τῶν τοξοτῶν, τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Μάρκου, καὶ τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν. Βλέπουσα δὲ ὅτι ὁ θαρῶνος τὴν ἴκουε μετὰ προσοχῆς, ἐνόμισεν ὅτι τῷ ἐπροβόει εὐνοϊκὴν ἐντύπωσιν, καὶ τοῦτο τῇ ἔδειξε ἄρως. Διὰ ζωηρῶν χρωμάτων περιἔγραψε τὴν θέσιν τῶν δύο Κούτερμαν κατὰ τὴν ἐπίθεσιν, τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεψαν, καὶ ὁ θαρῶνος συγκεινημένος ἔπεισε τὴν κεφαλὴν. Οὐδὲ ἐληρμόνησεν ἡ νεανίς τὸ θανατηφόρον κατὰ τοῦ Βλάση κτύπημα καὶ τὸν αἰμοτόξυρον αὐτοῦ σκοπόν. Ἐκ τούτων δὲ ἔβλεον ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Κούτερμαν ἦσαν ἀβήροι, καθότι εὐρίσκοντο ἐν ἀμύνη, καὶ ἐτελειώσε τὸν λόγον τῆς διὰ θερμῆς ἐπικλήσεως εἰς τὸ φιλοδίκαιον καὶ τὴν πατρικὴν τοῦ θαρῶνος στοργήν, ἰκετεύουσα αὐτὸν νὰ διατάξῃ ἀμέσως τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν δύο κατηγοροῦμένων.

Ὁ θαρῶνος ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἐν σιωπῇ· ἐφαίνετο ὡσεὶ παλαιὸν κατὰ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν τῷ ἐνεποίησαν οἱ λόγοι τῆς κόρης. Πρὸ πολλοῦ, Καικηλία ῥέξεν, εἶπε τέλος, γνωρίζω, ὅτι εἶσαι κόρη μὲ κρίσιν καὶ μὲ ὄρθον νοῦν. Ἐὰν ὁ ἀνακριτὴς ἐκ μίσους πρὸς τοὺς Κούτερμαν παρέστησε τὴν ὑπόθεσιν σοβαρωτέραν, σὺ ἄψ' ἐτέρου εἰ ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς προσπαθεῖς, φυσικῶς τῷ λόγῳ, νὰ τὴν μετριάσῃς. Ν' ἀποφυλάκισον τοὺς κατηγοροῦμένους μοι εἶναι ἀδύνατον, καὶ ἂν ἤμην παπεισμένος περὶ τῆς ἀβηρότητός σου.

— Ἄγ! Κύριε θαρῶνε, ἀνέκραξεν ἡ γραία Κούτερμαν ὑψόσα τὰς χεῖρας, εὐσπλαγγίσου τοὺς δυστυχεῖς καὶ θά σ' εὐγνωμονώμεν ἔως τὴν τελευταίαν μας στιγμὴν!

— Ἀλλὰ, καλὴ μου γυναῖκα, δὲν δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ ἀποφασιστὸν οἱ δικασταί. Βεβαίως ὅλοι θὰ προσπαθήσουσι νὰ μάθουν τὴν γνώμην μου καὶ μὴ ἀμφισβῆσαι, ὅτι θὰ ὀμιλήσω εὐνοϊκῶς διὰ τοὺς δύο Κούτερμαν, διὰ νὰ μὴ τοὺς κρίνωσι πολλὴ αὐστηρῶς. Καὶ πραγματικῶς, ἐὰν ἔσσαν τὰς μαχαίρας των, ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα καθιστῶσι τὸ συμβᾶν ἀπλήν ῥῆξιν, ἀλλ' ἡ ἀνεξήγητος διαγωγή τῶν κατηγοροῦμένων μ' ἐμποδίζει νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ αὐτῶν. Ἡ πληγὴ εἶναι μία, καὶ ἐν τοσοῦτον οἱ δύο Κούτερμαν διατείνονται ὅτι ἀμφοτέρω τὴν ἐπήνησαν. Ποία θὰ ἴγαι ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς τοιαύτης δολιοτύχου, ἣτις ἄλλοι δὲν ἔχει σκοπὸν ἢ ν' ἀποπλανήσῃ τὴν δικαιοσύνην; Οἱ δικασταί θὰ εὐρεθῶσιν εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν· ἢ θ' ἀφίξωσι τὸν ἀληθῆ ἔνοχον ἀτιμώρητον ἢ θὰ τιμωρήσωσι τὸν ἀβήρον. Ἄναμφισβῆτως οἱ δικασταί θὰ παρορτισθῶσι καὶ τίς οἶδε ὅποια θὰ ἴγαι ἡ ἀπόφασίς των; Δύναται τις νὰ τοὺς μεμφθῇ διὰ τοῦτο, ἄψ' οὐ ἢ ἐπατάσῃ τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἦδη ἐγκλημα;... Οἱ λόγοι μου σὲ λυποῦσι, τὸ ἐνόησα... Θέλετε νὰ παραστήσῃτε πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς κατηγοροῦμένους; Εἰπέτε μοι εὐκρινῶς τίς ἐκ τῶν δύο ἐκτύπησε. Τοῦτο θὰ δώσῃ ἀμέσως τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο τοῦλάγιτον. Εἰπέτε μοι λοιπὸν, τίς ἐκτύπησε τὸν Μάρκον; Σεῖς πρέπει νὰ τὸ ἡξιώρητε.

— Δὲν τὸ ἡξιώρομεν, κύριε, ἀπήνησεν ἡ Καικηλία.

Ἐκφρασίς δυσαρσεκείας ἐπεσκίασε τὸ πρόσωπον τοῦ θαρῶνος.

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριε, νὰ προσέβω μίαν λέξιν ἀκόμη, εἶπεν ἡ Καικηλία. Ὅταν ἐπαρουσιάζομεν ἐνώπιόν σας δὲν εἶχομεν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀδίκαν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς δύο Κούτερμαν εἰς τὴν φυλακίαν, καὶ νὰ τοὺς παρακινήσωμεν νὰ εἰπωσι τὴν ἀλήθειαν. Naί, κύριε θαρῶνε, καὶ ἡμεῖς αἰσθανόμεθα ὅτι δὲν κἀνουν φρόνημα, καὶ εἶμεθα ἀσφασισμένοι, μὲ τὰς συμβουλὰς μας καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μὲ τὰ δάκρυά μας, νὰ παρακαλέσωμεν αὐτοὺς νὰ παύσωσι καλε προσποιήσιν.

— Ἐὰν λοιπὸν σὰς ἀφίξωσι νὰ εἰσελθετε εἰς τὴν φυλακίαν των, θὰ ἡδύνασθε νὰ μοι εἰπῆτε τίς ἐκ τῶν δύο ἐφόνησε τὸν Μάρκον Κόψ;

— Naί, κύριε, θὰ κἀνωμεν τοῦλάχιστον τὰ δυνατόα μας νὰ τὸ μάθωμεν. Ὁ! Κύριε, ἐστὲ καλὸς καὶ εὐσπλαγγιστος· ὁστε μας τὴν ἀδίκαν!

— Καλὰ λοιπὸν, ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας· ἐγὼ δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω περὶ τούτου· ἀλλὰ θὰ ὀμιλήσω τὸν εἰσαγγελέα, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον. Θὰ σὰς στείλω δὲ ἄνθρωπον νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ ἐὰν σὰς δίδεται ἡ ἀδία.

Αἱ γυναῖκες ἠγέρθησαν.

— Κάμετε μὲ κάθε τρόπον, προσέθηεν ὁ θαρῶνος, νὰ μάθετε τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὴ λησμονήσατε ὅτι ἐκ τούτου κρέμαται ἡ τύχη τῶν δύο Κούτερμαν, διότι ἐὰν ἐξακολουθήσωσι νὰ χλευάζωσι τὴν δικαιοσύνην, οἱ δικασταί θὰ ἴγαι ἀμείλικτοι δι' αὐτοὺς.

— Θὰ κάμωμεν ὅτι δυνατόν, εἶπεν ἡ Καικηλία, καὶ μὴν ἀμφισβῆλαι, κύριε, ὅτι θὰ σὰς φέρωμεν πλήρη ἐξομολόγησιν.

Ἐν ᾧ διεβάνον τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, εἰσῆρχετο ὑπὲρ τῆς, ὅπως ἀναγγεῖλη τὸν εἰσαγγελέα.

— Ἐρχεται εἰς κατάλληλον στιγμὴν, εἶπεν ὁ θαρῶνος. Νικόλας, ὀδήγησε τὰς δύο γυναῖκας εἰς τὸν προθάλαμον· ἐκεῖ ἄς περιεμείνῃσι νὰ τὰς προσκαλέσω.

Ἀμὰ δὲ αἱ δύο γυναῖκες ἔφθασαν εἰς τὸν

προθάλαμον ἢ γραία Κούτερμαν ἔπασον ἐπὶ ἔδρας καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ γοερώς. Οἱ αὐστηροὶ λόγοι τοῦ θαρῶνος τὴν εἶχον φοβίσει, καὶ ἐβλέπετο θλα πύρα καὶ ἀπελπιστικά. Ἄψ' οὐ οἱ λόγοι τῆς Καικηλίας δὲν κατόρθωσαν νὰ συγκινήσωσι τὸν θαρῶνον, τὸ βεβαίως ὁ σύζυγός τῆς καὶ ὁ υἱὸς τῆς θὰ καταδικασθῶσιν. Ἡ νεανίς τὸναντίον ἐφαίνετο πλήρως θαρῶνος καὶ πεποιθῆσεως· εἶχεν ἐνόησει ὅτι ὁ θαρῶνος ἦτο διατεθειμένος νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀβηρότητα τοῦ Οὐρβανῶ καὶ τοῦ πατρὸς του· τὸ μόνον τὸ ὅποσον τῇ παρεῖχεν ἀκόμη διαταγῶν, ἦτο ἡ διπλὴ αὐτῶν μαρτυρία. Ἄλλ' ἂν εἰσαγγῆσθαι παρὰ τοῖς φυλακισμένοις αὐταί θὰ κατορθώσωσι νὰ ἐξαλείψωσι καὶ αὐτὴν τὴν ἀμφισβῆσιν. Τοῦτο δὲ θὰ καθίστα καὶ τοὺς δικαστὰς εὐνοϊκοὺς, καὶ μὲ ὅλας τὰς συκοφαντίας τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸ δικαστήριον δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ δώσῃ ψήφον ἀφωστικὴν. Ἡ Καικηλία ἐπροσέσθη νὰ ἐμπνεύσῃ ἄρως εἰς τὴν δυστυχῆ μητέρα διὰ τοιοῦτων λόγων καὶ διὰ προτροπῶν, ὅστε ἐνεφανίσθῃ εἰς χωροφύλαξ καὶ εἶπε πρὸς αὐτὰς.

— Κυρὰ Κούτερμαν, Καικηλία ῥέξεν, ἀκολουθήσατέ με· ἔχω διαταγὴν παρὰ τοῦ κ. εἰσαγγελέως νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον, ὅπου εἶναι ἡ εἰρκτή. Ἐρχετε τὴν ἀδίκαν νὰ ἰδῆτε τοὺς φυλακισμένους καὶ νὰ μείνετε πλησίον των ἡμέρισαν ὄραν, ἀλλ' ὄχι περισσότερον. Ἐλθετε! Αἱ γυναῖκες παρτηκοῦθησαν τὸν χωροφύλακα, διέβησαν τὴν αὐλὴν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν πύργον. Παρὰ τὴν θύραν ἐνεφανίσθη ὁ δεσμοφύλαξ. Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλαξαν λέξεις τινὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ· μείνε σὺ ἐδῶ· ἐγὼ θὰ φυλάξω ἐπάνω, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ φόβος, ἐπειδὴ εἶναι ἡμεροὶ ὡς πρόβατα. Εἰς τὸ δωμάτιον, εἶπες.

— Naί, καὶ μόνον ἡμέρισαν ὄραν.

— Ἐνόησα... Πήγαινε ἔμπρός, κυρὰ Κούτερμαν· ἡ κλιμαξ εἶναι ὀλίγον ὀρθή. Θέλει νὰ σοῦ δώσω τὴν χεῖρα; Ἡ Καικηλία εἶναι νέα καὶ ἔχει πὸλας στερούς· δὲν ἔχει ἀνάγκη τῆς βοηθείας τοῦ γέροντος Γεράρδου.

Ὁ δεσμοφύλαξ τὰς εἰσήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Περιμένετέ με ἐδῶ· πηγαίνω νὰ φέρω τοὺς φυλακισμένους.

Αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν τοσοῦτον συγκεινημέναι, ὅστε ταῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ προσφέρωσι λέξιν. Ἡ καρδιά των ἔπαλλε μὲ ὄρμη. Ἐπρόκειτο νὰ ἴδωσι τοὺς φιλάτους των — καὶ μετὰ τούτου ἡθερὸν ἀποχωρισμὸν, νὰ τοὺς σφιγῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας των, νὰ τοὺς παρηγορήσωσι, νὰ τοὺς παράσχωσι μέσον σωτηρίας.

Μετ' οὐ πολλὴν ἡκούσθη κρότος ἀλύσεων καὶ πρὶν ἢ αἱ δύο γυναῖκες προσφθάσωσι νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὴν θύραν, ὁ Οὐρβανὸς εὐρίσκειτο ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, ἣν ἐσφιγγε περιπαθῶς εἰς τὴν καρδίαν του, ἐψ' ὅσον τῷ ἐπέρεπον τοῦτο αἱ ἀλύσεις του. Εἶτα ἐσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς Καικηλίας μετὰ ἐκφράσεων χαρᾶς ὡς νὰ μὴ ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου κινδύου. Κατόπιν ἐεζήθη καὶ ὁ πατήρ Κούτερμαν καὶ ἡ συγκεινητὴ σκηνὴ ἐπαυελήφθη. Μετὰ τὰς πρώτας διασχύσεις, οἱ φυλακισμένοι ἐδιηγήθησαν τὰ παθήματά των, ἀλλ' ὠμίλουον περὶ τούτων μετὰ πολλὴν ἐλαφρότητα καὶ ἐπιπολαιότητα. Ὅτι πρὸ πάντων τοὺς ἔθλιβεν ἦτο νὰ ἴγαι κερχωρισμένοι ἀπὸ ἐκείνων, οὐς ἠγάπων, καὶ ὃν τὴν λύπην θαθεῖς ἠσθάνοντο. Ὅλαι αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ ἐμπόδισαν ἐπὶ ἀρκετὴν ὄραν τὰς δύο γυναῖκας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν. Ἡ Καικηλία εἶπε πρώτῃ.

— Δὲν ἔχομεν παρὰ μόνον ἡμέρισαν ὄραν· ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ τιμῶν. Ἀκουσατέ με. Οὐρ-

θανέ, ἀγαπητέ μοι Οὐρβανέ, τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν σου. Οἱ δικασταί, ὁ κ. εἰσαγγελεὺς καὶ αὐτὸς ὁ θαρῶνος εἶναι εἰς ἄκρον παρωρισμένοι, ὅτι καὶ οἱ δύο ὀμολογεῖτε ὅτι εἶσθε ἔνοχοι. Καὶ ὅμως μία μόνον πληγὴ ἐδόθη, καὶ εἰς μόνον ἀπὸ σὰς τὴν ἔδωκεν. Ὑπεσχέθημεν εἰς τὸν θαρῶνον νὰ τῷ εἰπωμεν τὴν καθάραν ἀλήθειαν, ὅστις τότε μὰς εἶπεν ὅτι θὰ σὰς προστατεύσῃ κατὰ τῆς κακίας τοῦ ἀνακριτοῦ. Εἰπέτε μας τώρα εὐκρινῶς, ποῖος ἐκ τῶν δύο ἐκτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι.

— Ἐγὼ! Ἐγὼ! ἀπήνησεν ταυτοχρόνως καὶ ὁ πατήρ ὁ υἱός.

— Ὁ! Οὐρβανέ, σκέψου καλλίτερα· ὀμολόγησε τὴν ἀβηρότητά σου καὶ σώσε καὶ τὸν πατέρα σου καὶ σὲ.

— Θέλει, Καικηλία, εἶπε ψυχρῶς ὁ Οὐρβανός, νὰ καθαρῶσῃ τὸν πατέρα διὰ πρᾶξιν, τὴν ὅποιαν ἐγὼ ἔκαμα; Ἐγὼ, ἐγὼ μόνος ἐκτύπησα τὸν Μάρκον.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μετὰ δακρύων. Σὺ, Οὐρβανέ; Δὲν εἶναι δυνατόν... Ἄλλ' ἄψ' οὐ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησεν αὐτὸ τὸ δυστύχημα... Καὶ σὺ, κύρ Κούτερμαν, ὀμολογεῖς ὅτι εἶσαι ἀβήρος;

— Ὁ Οὐρβανός σὰς γελά, ἀπήνησεν ὁ γέρον μετὰ τὴν αὐτὴν ἀπάθειαν. Ἐγὼ ἐκτύπησα τὸν Μάρκον. Ἐλα, Οὐρβανέ, ἔλα, τέκνον μου, μὴ ἐπιμένεις εἰς τὴν ἀπόφασίν σου. Ὅμολογεῖς ἔνοχόν δι' ἀγάπην μου, καὶ διὰ τὸ νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῆς πράξεός μου. Ἀλλὰ σὺλλογίσου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι γέρον, ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐργασθῶ, ὅτι αἱ ἡμέραι μου εἶναι μετρημένα, ἐν ᾧ σὺ εἶσαι νέος καὶ ἔχεις ἔμπρός σου ἔτη πολλὰ ἀκόμη. Σὺ καὶ ἡ Καικηλία θὰ περιποιηθῆτε τὴν δυστυχῆ μητέρα σας.

Ἄφρατέ με εἰς τὴν τύχην μου· ὅποια καὶ ἂν ἴγαι θὰ τὴν δεθῶ ἄνευ χωρὶς παράπονον. Ἐλα, εἰς μου, σὺλλογίσου τὴν Καικηλίαν, σὺλλογίσου τὴν πτωχὴν μητέρα σου!... Ἰδέ με σὲ παρακαλῶ με τὰ δάκρυα.

— Περιττόν, πατέρα μου, περιττόν, ἀπακρίθη ὁ Οὐρβανός. Τίποτε δὲν θὰ μὲ κλονίσῃ εἰς τὸ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ἐκτύπησα, ἐγὼ νὰ εἰπῶ τὸν ἐναντίον μου ἀβήρον καὶ ν' ἀφίξω νὰ σὲ καταδικάσω; Ὅταν μὰς ἀνέκρινεν ὁ κ. εἰσαγγελεὺς, σὺ ὀμολόγησες τὸν ἑαυτὸν σου ἔνοχον. Ἐθαύμασα τότε τὴν μεγάλην σου αὐταπαύρησιν καὶ θυσίαν, καὶ τὴν ἐλευθεριολόγησιν συγχρόνως. Νομίζεις ὅτι εἰς τὰς μακαρὰς νόκτας τῆς φυλακῆς μου δὲν ἐρριζώθην ὑπανιγνῶν περὶ τῆς ἀδημονίας τῶν δικαστῶν. Οἱ φίλοι τῶν Κούτερμαν — καὶ ἦσαν πολλοὶ οὗτοι — διεκρίνοντο διὰ τὸ σοβαρὸν τοῦ ὄρους των· ἐφαίνοντο τεθλιμμένοι εἰς ἄκρον. Ὁ Κάρολος, ὁ υἱὸς τοῦ νεωκόρου, ἴστατο μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Λισβέτης παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἰκονομαίου «τοῦ Κονητοῦ» καὶ ὠμίλουον ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ λαχανοπώλις τοῦ Ἀδὸρπ ἐπληθίσασεν αὐτοὺς καὶ εἶπε πρὸς τὸν Κάρολον.

— Κακὴ δουλειά! Ἡ θέσις τῶν Κούτερμαν εἶναι κακὴ, πολλὰ κακὴ!

— Naί, κυρὰ, ἀπήνησεν οὗτος· εἶμαι ἀπελπισμένος.

— Νομίζεις ὅτι θὰ καταδικασθῶ; — Εἶμαι ορεδὸν βέβαιος.

— Εἰς τὴν ἀρχὴν; — Ποῖος τὸ εἰζέουσι; Τὸ φοβοῦμαι.

— Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δικαστῶν εἶναι καὶ φίλοι τῶν Κούτερμαν; — Καὶ αὗτοι ἔγιναν τώρα ἐχθροὶ των.

Πῶς ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι ν' ἀλλάξουν τῶσον εὐκόλα! Κατ' ἀρχὰς ἤξευρα ὅτι ὁ κ. εἰσαγγελε

εύρισκοντο εις ἄμραν· τώρα όμως κανείς δὲν θέλει νὰ παραδεχθῆ τοῦτο· ὅλοι εἶναι εἰς ἄκρον θυμωμένοι.

— Ἀλλά, Κάρολε, ὁ κ. θαρῶνος εἶναι εἰδῶ.

— Ὁ! ὁ θαρῶνος εἶναι ἀκόμη περισσότερο θυμωμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ἀδύνατον!

— Μὲ τὸ εἶπεν ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ὁ ἴδιος. Ὅπωςδὲ ποτε παρῆενον τοῦτο. Ὁ κ. θαρῶνος ἐφώνησε τοὺς δύο Κούτερμαν ἐμπρὸς του, καὶ ἄφ' οὗ τοὺς εἶπεν ὅτι ἕνας μόνον εἶναι ὁ ἕναρχος, τοὺς ἐσυμβούλευσε, τοὺς παρεκάλεσε, τοὺς ἰκέτευσε, νὰ ὁμολογήσουν εὐλικρινῶς ποῖος ἐκτύπησε, καὶ ἐπρόθεσον ὅτι τότε θὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ἐπεισιχθῆ.

— Ὁλα τοῦ κακοῦ. Τότε τοὺς ἐφοδῆσε μὲ πονηρὸν θανάτου — ἀλλ' αὐτοὶ ἐπιμένουν. Ὁ θαρῶνος καὶ οἱ δικασταὶ εἶναι ἕξω φρενῶν, καὶ παραδέχονται τὴν γνώμην τοῦ κ. ἀνακριτοῦ. Διὰ τοῦτο διόλου παρῶσον δὲν μὲ φαίνεται νὰ καταδικασθῶν καὶ οἱ δύο· ἀλλὰ ποῖος τοὺς πταίει;

— Δὲν θὰ καταδικασθῶν εἰς θάνατον, ὄχι· εἶπεν ἡ Λισσέτη· ὁ αἰματωμένος σκοῦφος τοῦ Βλάση ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Μάρκος ἐκτύπησε ὁ πρῶτος καὶ τόσον δυνατὰ ὥστε ἔσπασε τὸ κρανίον τοῦ δυστυχισμένου ὑπῆρέτου.

— Ναι, ἀδελφὴ μου, ἀλλ' ὁ κ. ἀνακριτὴς διατείνεται ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπάται τῶν Κούτερμαν, οἱ ὅποιοι ἐκρύψαν τὸν ὑπῆρέτην των. Καὶ πραγματικῶς, ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ ὑπῆρέτης; Ποῦ εἶναι τὸ πτώμα του; Ἐψάξαν παντοῦ.

— Νομίζεις, Κάρολε, ὅτι ὁ κ. ἀνακριτὴς λέγει τὴν ἀλήθειαν;

— Τὶ νὰ σὲ εἰπῶ, Λισσέτη; Καὶ ἐγὼ δὲν τὸ εἰσέβρω.

— Ἰδοῦ, ἰδοῦ, εἶπεν ἡ λαχανοπώλις, ἔρχεται ἡ Κούτερμαν μὲ τὴν Καϊκηλίαν καὶ μὲ τὴν Τερέζαν. Πῶς ἀδυνατίζον ἡ δυστυχῆς Κούτερμαν· οἱ πόδες τῆς τρέμουν· ἂν δὲν τὴν ἐβοήθει ἡ Καϊκηλία, θὰ ἐπιπτε. Δυστυχῆς μήτηρ! Τὶ γρηστέα!

— Ἐλα, ἀδελφέ, εἶπεν ἡ Λισσέτη, ἂς ὑπάγωμεν νὰ τὰς παρηγορήσωμεν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀλλὰ τί νὰ ταῖς εἰπώμεν;

— Μία φιλικὴ λέξις εἶναι πάντοτε καλὴ!

— Δὲν προχωροῦν πρὸς τὸ δημαρχεῖον, εἶπεν ἡ λαχανοπώλις· μένουں ἐκεῖ· ἡ δυστυχισμένη θέλει νὰ ἰδῆ μίαν φορὰν ἀκόμη τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὸν υἱὸν τῆς, ἔσαν θὰ τοὺς μεταφέρουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς τὸ δικαστήριον... ἴσως διὰ τελευταίαν φορὰν!

Ἡ γράτια Κούτερμαν, ἡ Καϊκηλία καὶ ἡ Τερέζα εἶχον σταθῆ πλησίον οἰκίας τινός, περιμένουσαι ἐκεῖ νὰ ἴδωσι τοὺς φυλακισμένους. Ὁ κόσμος ἄμα τὰς εἶδε, τὰς περικύκλωσε μὲ συμπληρὴν προθυμίαν, καὶ παρετήρει μὲ προσοχὴν ἕκαστον κίνημα τῶν δύο γυναικῶν, αἵτινες συνεδέοντο πρὸς τοὺς ὑποδίκους διὰ τῶν δεσμῶν συζύγου, μητρὸς καὶ μηνητῆς.

— Ἐχε θάρρος, κυρὰ Κούτερμαν, εἶπεν ἡ Λισσέτη πλησιάζουσα· τὸ πρᾶγμα θὰ τελειώσῃ καλλίτερα παρ' ὅτι νομίζεις. Ὁ Ὀδρβανὸς καὶ ὁ πατὴρ ὑπερασπίσθησαν τὴν ζωὴν των. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, καὶ θὰ φωτίσῃ τοὺς δικαστάς.

Ἡ γράτια ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούςς της πρὸς οὐρανόν, καὶ θαυδῶς στεναγμῶς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς.

— Κυρὰ Κούτερμαν, τί ἔργεσαι νὰ κάμῃς εἰδῶ; εἶπεν ὁ Κάρολος. Θέλεις καὶ καλὰ ν' ἀρρωστήσῃς; Πήγαινε εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ περίμενε ἐκεῖ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄμα ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφασις θὰ ἔλθῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ σοῦ δώσω εἰδήσειν. Πήγαινε, ἄκουσε τὴν συμβουλήν μου.

Ἡ Κούτερμαν ἔσπασε τὴν κεφαλὴν.

— Σὺ τοῦλάχιστον, Καϊκηλία, προσέθηκον

ὁ νέος· σὺ θὰ ἦσαι φρονιμωτέρα. Ὁδῆγησε τὴν δυστυχῆ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

— Ὅχι, Κάρολε, ἀπακριθῆ ἡ Καϊκηλία· ἡμεῖς θὰ μένουμεν εἰδῶ. Θέλουμεν νὰ κάμωμεν τελευταίαν προσπάθειαν. Ἰσως ἡ θῆα τῆς δυστυχῆς μητρὸς θὰ τοῖς κάμῃ ἐντόπωσιν.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Νὰ πείσωμεν εἰς τὰ γόνατα καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τοὺς φυλακισμένους νὰ εἰπουν τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν θὰ σὰς ἀφίσουν νὰ πλησιάζετε.

— Ἀδιάφορον, ἡμεῖς θὰ δοκιμάσωμεν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄμαξα διήλθε καὶ ὁ ἐντὸς αὐτῆς εὐρισκόμενος ἔχαρητῆσε τὴν γράτταν Κούτερμαν.

— Εἶναι ὁ δικηγόρος μας ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας, ἐπιθύρουν ἡ Καϊκηλία. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐμπνεύσῃ!

— Καλὰ λοιπόν, εἶπεν ὁ Κάρολος· ἄφ' οὗ θέλετε καὶ καλὰ νὰ μέναιτε εἰδῶ, θὰ μείνω καὶ ἐγὼ μαζί σας. Λάθετε θάρρος, διότι ἔσον κακῆ καὶ ἂν φαίνεται ἡ ὑπόθεσις, ἡ ἐλαπίς δὲν ἐχάθη. Δὲν ἤξεύρουμεν τί θ' ἀποφασίσουν οἱ δικασταί.

Ὁ δικηγόρος σας εἶναι ἄνθρωπος πεπεισμένος καὶ αὐτὸς γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς...

Εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας, εἰς τὰς ὁποίας καὶ αὐτὸς οὐδὲν ὀκνῶν εἶχε πεποιθήσειν, δικαστὴς ὁ Κάρολος ὑπὸ θιάραις τοῦ πληθῆους ὤθησε, τὸ ὅποιον παρεμύρισε καὶ ἐτάχθη εἰς γραμμὴν.

— Ὁ κ. θαρῶνος! Ἰδοῦ ὁ κ. θαρῶνος!

Πράγματι ἡ ὄρα ἐπληροῦσε, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ ἡ δίκη, καὶ ὁ κύριος τοῦ Δέδρου διευθύνετο πρὸς τὸ δημαρχικὸν κατάστημα συνοδευόμενος παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱποκόμου του καὶ ἐνὸς θαλαμηπόλου ἐν στολῆ. Κατὰ τὴν διάβασίν του οἱ ἄνθρωποι ἀπεκαλύπτοντο καὶ ἐκκλινον μετὰ σεβασμοῦ τὰς κεφαλὰς.

— Ὅτε ὁ θαρῶνος διέθε πλησίον τῆς Κούτερμαν καὶ τῆς Καϊκηλίας, αὐταὶ τῷ ἔτεινον τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς καὶ τὸν προσέλεσαν διὰ μέσου τῶν θακρῶν των. Ὁ θαρῶνος ἔρριψε πρὸς αὐτάς ἐλέμματα οἴκτου καὶ ἔσπεσε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν ἔλεγε· “Δυστυχεῖς γυναῖκες, σὰς λυποῦμαι! Ἀλλὰ τί νὰ σὰς κάμω;”

Ἰπὸ τὴν θύραν τοῦ δημαρχεῖου ὁ εἰσαγγελεὺς ἔδωκε διαταγὴν τινα εἰς τοὺς τεσσαρὰς χωροφύλακας, οἵτινες γυμνώσαντες τὰ εἶψη των διηρθώθησαν πρὸς τὴν εἰσκήν.

— Πηγαίνου νὰ φέρουν τοὺς φυλακισμένους, ἔλεγε τὸ πλῆθος, ἀνοπύμονον.

Μετ' οὗ πολὺ ἐφάνησαν ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν οἱ δύο ὑπόδικοι ἀλυσόδετοι, οἵτινες διαβάσαντες τὴν γέφυραν διηρθύοντο πρὸς τὸ Δημαρχεῖον.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

NEON AEROSTATON.

(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 301.)

Ἀπὸ τῆς ἀποτυχούσης ἀποπέρας τοῦ Ἰκάρου, περὶ ἧς ἀναφέρει ἡμῖν ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔπαυσαν νὰ σκέπτονται περὶ μέσων, δι' ὧν νὰ δύνανται νὰ ἵπτανται εἰς τὸν αἴρα καὶ ν' ἀναπληρωθῶν διὰ μηχανικῶν συσκευῶν τὴν ἰδιότητα, ἣν ἡ φύσις τοῖς ἤρνήθη.

Ἡ τελευταία ἀπόπειρα τοιοῦτου εἶδους εἶναι ἡ διὰ τοῦ νέου ἀτμοκινήτου ἀεροστάτου, οὗ ἐφευρέτης εἶναι ὁ ἐν Πετρούπολει καθηγητὴς κ. Βαρανόφσκις. Τὸ ἀερόστατον τοῦτο, οὗ πιστὴν εἰκόνα παραθέτομεν, ἔχει ὁμοιότητα πρὸς γιγαντιαίαν χρυσαλλίδα ἢ πρὸς πτηνόν. Τὸ σῶμα αὐτοῦ σύγκαιται ἐκ κυλίνδρου λαπτυνομένου πρὸς τὰ δύο ἄκρα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου

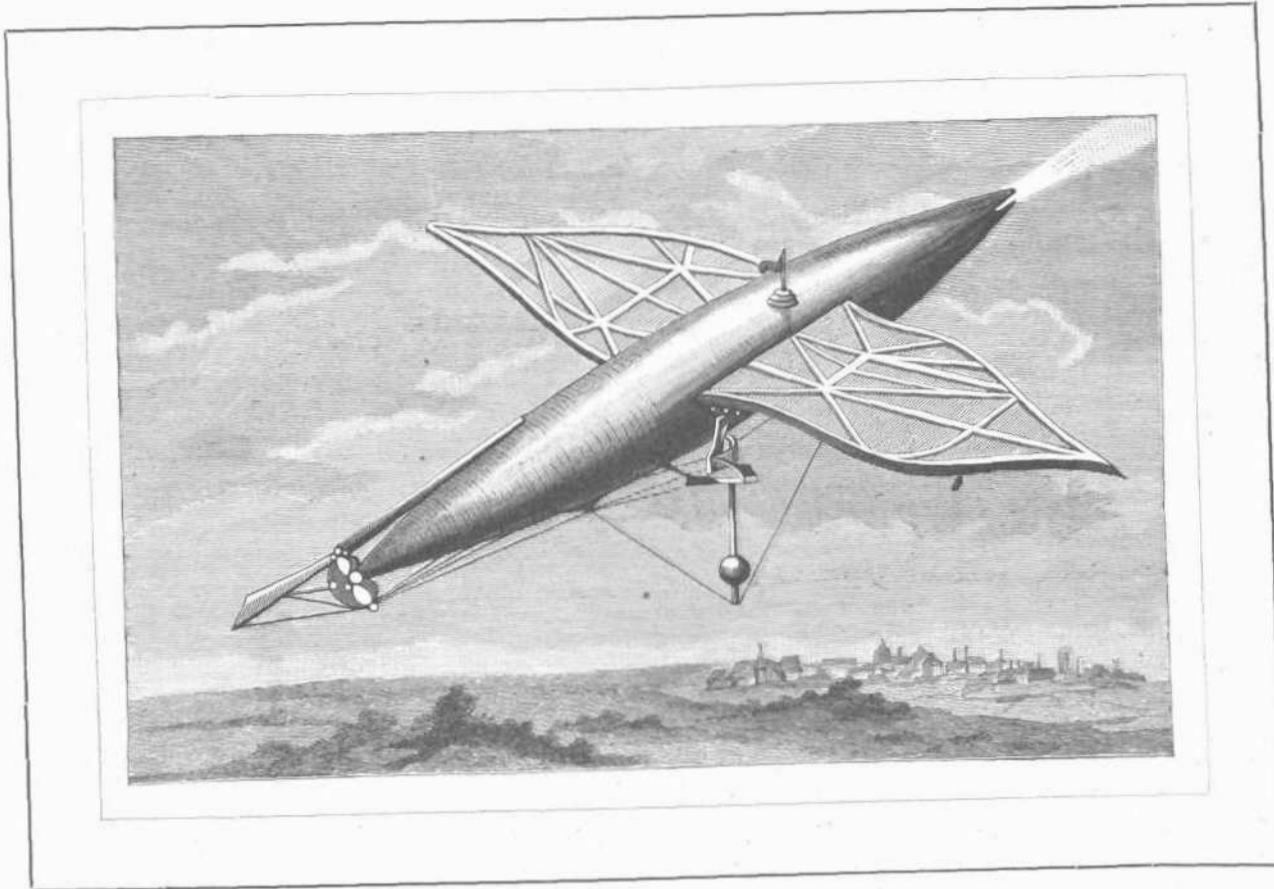
εὐρίσκειται ἀτμοκίνητος μηχανὴ ἀναλόγου δυνάμεως. Δύο στρόφιγγες ἐκατέρωθεν καὶ μία πρὸς τὸ ὅπισθεν μέρος δίδουσι τῷ ὅλῳ μηχανήματι τὴν διευθύνου, ἐν ᾧ αἱ δύο μεγάλαι δερμάτιναι πτέρυγες ὑψοῦσι τὸ ἀερόστατον εἰς τὸν αἴρα καὶ τὸ κρατοῦσιν μετῴρων. Εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ κυλίνδρου εἶναι τοποθετημένον εἶδος κώπης, ἧτις ἐπέχει θέσιν πηδαλίου, τὸ δὲ ἐμπροσθεν μέρος, τὸ ῥύγχος οὕτως εἰπαῖν τοῦ πτηνοῦ, περιέχει μηχανήματα, δι' οὗ εἰσέρχεται εἰς τὴν μηχανὴν ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ, ὁ ἀναγκαῖος οὗ μόνον εἰς τοὺς ἐντὸς εὐρισκόμενους ἄνθρωπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ πυρός. Καπνός, ἀτμοὶ καὶ ἀέρια ἐξέρρονται διὰ εὐρείας ὀπῆς εἰς τὸ ῥύγχος. Οἱ ἀτμοὶ δὲ οὗτοι θὰ ἐφάνοντο τὴν νύκτα ὡς παμμεγέθης, ἐρυθρὰ οὐρὰ κομήτου. Τέλος δὲ πρὸς τὸ κάτω μέρος εὐρίσκειται ἐκκρεμῆς, τὸ ὅποιον χρησιμεύει ὥπως κρατῆ τὸ ἀερόστατον ἐν ἰσορροπίᾳ. Τοῦ μηχανήματος ἡ ἐπινοήσις εἶναι καὶ πρωτότοπος καὶ ἀρίστη, καὶ ἦδη αἱ ἐν σμικρῷ γενόμεναι δοκιμαὶ θαυμασίως ἐπέτυχον, ἀλλ' ὅμως μέχρις οὗ ἴσως μὴ ἵπταμενον ἐν τῇ εὐρείᾳ ἀτμοσφαιρᾷ τοιοῦτον ἀερόστατον, δικαιοῦμεθα κάπως ν' ἀμφιβάλωμεν, ἐὰν ὁ ἀτμὸς δύναται νὰ ἔχη τὴν ἀπαιτουμένην ὀπισθικὴν δυνάμιν δι' ἐν ἀερόστατον, καθὼς τὸ θῆρος τῆς πρὸς παραγωγὴν ἀπαιτουμένης μηχανῆς δυσκόλως συνάδει πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς παραγομένην κίνησιν. Ἰσως πέμπτωται, ὁ ἡλεκτρισμός νὰ λύσῃ ὀριστικῶς καὶ τὸ πρόβλημα τοῦτο, εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐνησχολήθησαν μέχρι τοῦδε οἱ ἄνθρωποι ἄνευ ἀποτέλεσματος.

ΤΑ ΦΡΕΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΕΝ ΒΑΚΟΥ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΚΑΣΠΙΑΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ.

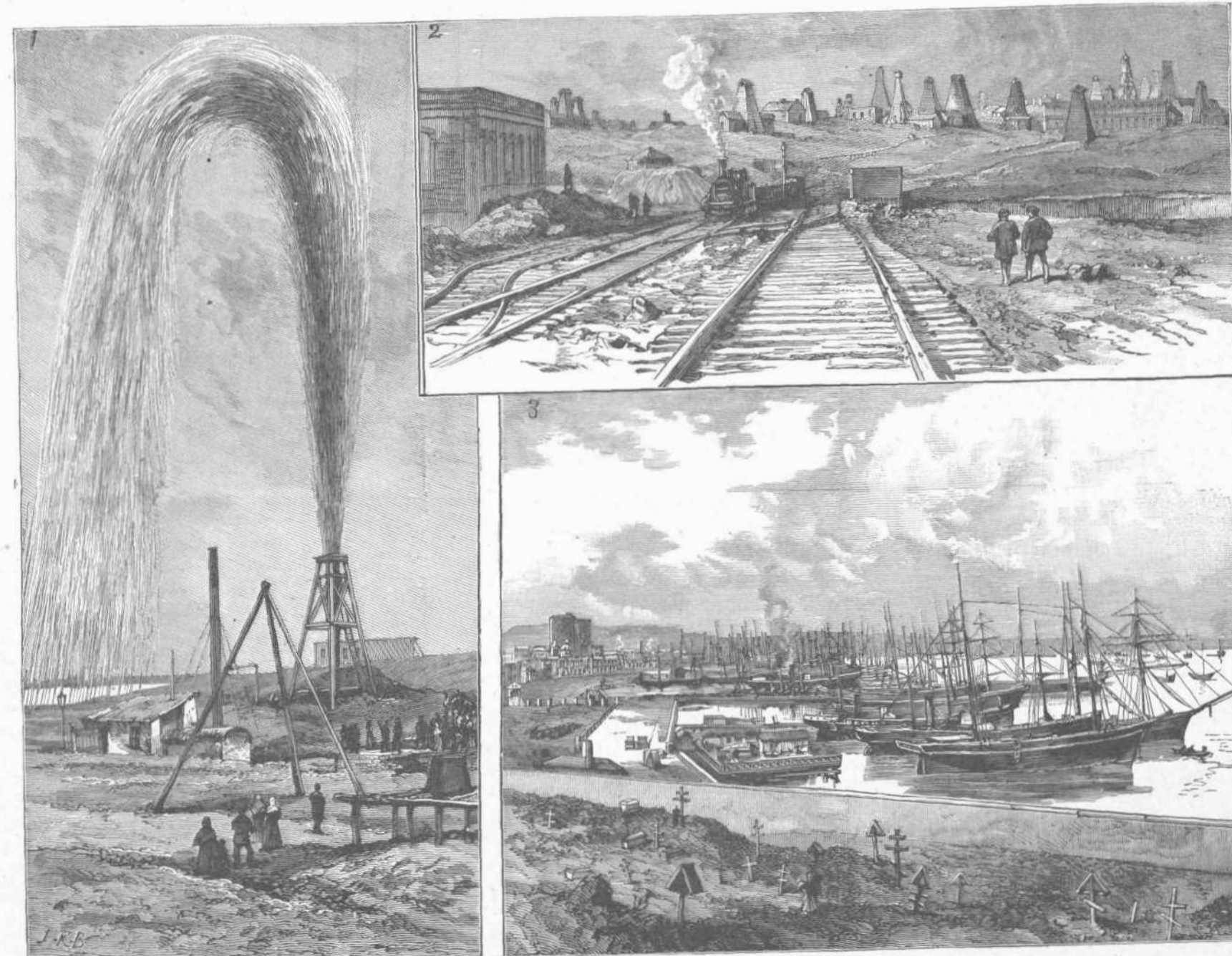
(Μετὰ εἰκόνας, ἔρα σελ. 301.)

Ἐν προλαβόντι τινὶ τεύχεῖ τοῦ Ἑσπερίου ἐδημοσιεύσαμεν ὀλίγας τινὰς στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας τοῦ πετρελαίου ἐν τῇ μεσημερινῇ Ρωσσίᾳ. Σήμερον δὲ παραθέτομεν τρεῖς εἰκόνας, παριστώσας τὰ ἐν Βακού ἐκτελεσθέντα ἔργα. Ἐν τῶν θαυμασίων φαινομένων τῶν νεωτέρων ἡμῶν χρόνων εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ ἀνακάλυψις ἀφθόνων πηγῶν πετρελαίου παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον ἐκλήθη ἀναμφιβόλως νὰ ὑποσκελίσῃ τὸ ἀμερικανικὸν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀγοραῖς, καὶ ἦδη τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον, μεταφερόμενον διὰ τοῦ Βόλγα ποταμοῦ ἐπλημύρθησεν ὅλας τὰς ῥωσικὰς ἀγοράς. Μετ' οὗ πολὺ δὲ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπὸ Βακού κατ' εὐθείαν εἰς Βατούμιον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου θὰ διευκολύνῃ τὴν κατανάλωσιν τοῦ ἀπαιτήτου τοῦτο ἐλαίου ἐν ταῖς Τουρκικαῖς χώρας, ἐν Ἑλλάδι, Αἰγύπτῳ. Εὐκατέρωθεν εἶναι νὰ κατασκευασθῆ καὶ εἶδος διώρυγος μήκους πεντακοσίων μιλίων, δι' ἧς τὸ πολῦτιμον τοῦτο ῥευστὸν νὰ διοχετεύηται ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης εἰς τὸν λιμένα τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πόσον ἀφθονον εἶναι τὸ πετρέλαιον ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἄμα ὡς ἀνοιχθῆ νέον φρέαρ, ἐπὶ πέντε ἢ ἕξι ἡμέρας τὸ ῥευστὸν ἀνατινάζεσθαι εἰς τὸν αἴρα εἰς ὕψος τεσσαράκοντα ποδῶν (ὡς καταφαίνεται ἐν τῇ μιᾷ τῶν ἡμετέρων εἰκόνας). Ἡ ποιότης τοῦ πετρελαίου τοῦτου ὑπεβλήθη εἰς ἐξέτασιν ἐπιστημονικὴν, ἀποδείξασαν αὐτὴν ἰσοβάθμον ἂν οὐχὶ καὶ ἀνωτέραν τῶν ἄλλων· κατὰ τὴν ποσότητα ὅμως τὸ ῥωσικὸν πετρέλαιον ὑπερβαίνει τὸ πετρέλαιον τοῦ κόσμου ὅλου ὅμοῦ, καθὼς αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἐκτείνονται καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ ἀμφοτέρωθεν τῶν Καυκασίων ὀρέων.

Ἡ ὕπαρις τοῦ ἐμπροστικῶ ῥευστοῦ παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἦτο πρὸ ἀμνημονούτων χρόνων γνωστὴ· ἴσως δὲ καὶ ἡ λατρεία τοῦ πυρός παρὰ τοῖς Πέρσαις ἀφείλεται εἰς τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον. Σήμερον ἡ λατρεία αὕτη ἐξέλιπε καὶ ὁ θεὸς τῶν Περσῶν, ἐκδιωχθεὶς ἐκ τῶν ναῶν ἐν οἷς ἐλατρεῖτο, χρησιμοποεῖται ἐν τῇ ἐμπορίῳ. Τὴν ἀφθονίαν τοῦ πετρελαίου παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἀνάπτυξις, ἣν ἔλαβε κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη ἡ πόλις Βακού, ἧτις πρὸ μικροῦ ἔτι ἦτο μικρὸν καὶ ἄσημον χωρίον, καὶ

NEON AEROSTATON.

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ ΕΝ ΒΑΚΟΥ.

σήμερον ἔχει λιμένα γέμοντα πλοίων μεγάλων καὶ μικρῶν, τὰ ὅποια μεταφέρουσι τὸ προϊόν τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Ἀκατανόητον εἶναι τί κατορθοῖ ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια, ὅσας κεντὰ αὐτὴν τὸ κέρδος! Ἡ ὑπ' ἀρ. 1 εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ τὴν ἐκροήν τοῦ πετρελαίου ἐκ προσφάτου ἀνοιχθέντος φρέατος. Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 2 παριστᾷ μέρος τῶν φρεάτων καὶ τὸν κατασκευασθέντα σιδηροδρόμον· ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 3 εἰκὼν παρουσιάζει ἡμῖν τὸν λιμένα τῆς πόλεως Βακού.

Εν Λειψίη τῆ 13/12 Φεβρουαρίου 1884.

Εὐδίας καὶ καθαρός είναι ὁ χρηματιστικὸς ὄριζον ἐν Γαλλίᾳ... τὰ πάντα εἶναι χαρμόσυνα... τὰ πάντα βοδύχρα — ἡ ἐκδοσις τοῦ νέου δανείου προεκρήθη!

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσαν ἐν Ἰαλίᾳ (τῆς Κριμαίας) εἰς τὸ 46^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκ φλογώσεως τῆς πνευμονιακῆς μεμβράνης ὁ παρὰ πάντων ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ἰατρὸς Πελοπίδης Σ. Λάτρης.

Ὁ μακαρίτης Π. Λάτρης ἐσοῦσάν ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ Πανεπιστημίῳ, ἔνθα καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα διδάκτορος τῆς Ἱατρικῆς... ἐπὶ τῆς 16 Μαΐου 1881 ἔνεκα τῆς ἀκροσφαλοῦς ὑγείας του ἠναγκάσθη ὁ Π. Λάτρης νὰ παρατηρήσῃ τὸν καλῆνόντων του τούτων καὶ νὰ μεταβῇ καὶ διαμείνῃ διαρκῶς εἰς Ἰαλίαν, ἔνθα κατ' ἀρχὰς οὐδέμιαν ἐπίσημον θέσιν ἐδέχθη, ἀλλ' ἀφίερσε τὰς ἐπιστημονικὰς του γνώσεις εἰς τὴν ἄμισην θεραπεσίαν τῶν ἀσθενῶν, καὶ μάλιστα τελευταίως ἐδέχθη τὴν διευθύνσιν του ἐν Ἰαλίᾳ Ὀρφανοτροφείου.

(Ἐκ τοῦ Τηλεγράφου τῆς Νέας Ῥωσίας, ἔφημ. τῆς Ὀδύσσοῦ).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸ νέον σύγγραμμα τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία ἀπεράσισε νὰ ἐκδώσῃ τὰ Ἀπομνημονεύματά της. Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου γράφει τὰ ἑξῆς ὁ ἐν Λονδίῳ ἐκδιδομενός "Κόσμος": Τὸ μετὰ τινος ἡμέρας δημοσιευόμενον βιβλίον περιέχει πολλὰς παρατηρήσεις καὶ σκέψεις ἐπὶ τῶν συμβάντων τῶν τελευταίων 20 ἐτῶν, καὶ κρίσεις περὶ τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς βασιλείας της.

Περὶ Ἠρώδου. Εὐχαρίστως εἶδομεν ὅτι ἡ ἐπανειληγμένως καὶ πρὸ πολλοῦ ᾗθη ἐκφρασθεῖσα ἐν τῷ Ἐσπερῳ εὐχὴ περὶ ἀνεγέρσεως ἔθνικου μνημείου τῶν ἠρώδων τῆς νεοτέρης Ἑλλάδος εὐρίσκει εὐπρόσδεκτον ἠχώ. Ὅσον εὐχὴ καὶ ἐπόμενον, διότι εἶναι εὐχὴ πάσης ἑλληνικῆς καρδίας. Ἐλπίζομεν ἐπομένως ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο, προσλαβάνον ὀσημερῶν ἀριστοτέρους ὑπαυτοῦς, θέλει ἐπὶ τέλος πραγματοποιηθῆ.

Ἐκ Δογκέρκης τῆς Γαλλίας ἐλήφθη ἡ εἰδοσις ὅτι τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοιον Νικόλαος Βαλλιάνος, κατῴρωσε μὲ ἑλληνὴν τὴν μαινομένην θύελλαν νὰ σῶσῃ 24 ἀνδρας, ἀποταλοῦντας τὸ πλῆρωμα τοῦ συνεπείᾳ συγκρούσεως βοθηθέντος ἀτμοπλοίου "Σίμλας", οὗς μετέφερε σῶους καὶ ἀδελφεὶς εἰς τὸν λιμένα. Πράξις ἀνωτέρα ἐπαίνοιον τῶν γενναίων ἠρώδων ναυτῶν!

Καθ' ἣν ὦραν ἐφθασεν εἰς Βερολίνον ἡ εἰδοσις τοῦ θανάτου τῆς πριγκίπισσας Μαριάνης τῆς Σαξωνίας, συζύγου τοῦ διαδόχου (ἀπο-

θανώσεως κατ' αὐτὰς ἐν Δρέσδῃ ἐκ τούτου), μέγα δεῖπνον ἠτοιμάζετο ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ πριγκίπκος διαδόχου τῆς Γερμανίας. Μέγα ἦτο τὸ δεῖπνον, διότι οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 30 μαγεύρων ἦσαν ἐνησχολημένοι ἐν τοῖς μαγεύροις. Ἀμέσως ὁ πριγκίπκος διὰ λόγους εἰς σημείον πένθους διέταξε ν' ἀναβληθῇ ἡ συναναστραφῆ. Τὰ δὲ παρεσκευασμένα φαγητὰ ἀποστάλησαν τῇ διαταγῇ τοῦ Διαδόχου εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον τοῦ Βερολίνου, ἔνθα διανεμήθησαν τοῖς πτωχοῖς.

Ὁ διάσημος ἐν Βιέννῃ ζωγράφος Μάκαρ τ ἔσχε πρὸ τινος ἡμερῶν τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδῃ καταστραφεῖσαν ἐκ πυρκαϊῆς τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ αἰθουσαν, ἧτις ἦτο κεκοσμημένη διὰ πλείστων ὄσων πολυτίμων εἰκόνων τῆς ἀρχαίας ὀλλανδικῆς σχολῆς καὶ ἄλλων πλουσίων ἐπιπέλων. Τὸ πῦρ διεδόθη διὰ λυχνίας, ἣν ἡ κορία Μάκαρ, δοκιμάζουσα ἐνδομυατῆαν χορδὴν ἐπληρίασαν ἀπροσέκτως εἰς τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου. Ἡ ζημία τῶν μὴ ἐξηρατισμένων τούτων κειμηλίων ἀνέρχεται εἰς ἑκατοντάδα χιλιάδων φινλανίων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΕΡΥΚΙΟΣ ΕΣ ΙΑΚΗΣ.

Ἐν τῷ ὕμῳ ἀρ. 64 τοῦ ἐξ Ἐσπεροῦ, δημοσιευσάντος εἰκόνας περὶ τῆς καταστρεπτικῆς ἐν Λαρίσῃ πλημμύρας, εἶπομεν ὅτι ἀνὴρ γενναῖος καὶ πλήρης αὐταπαρηρῶσε ἔσωσε διὰ τῆς λέμβου του πολλοὺς ναυαγοῦς, προκινδυνεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν. Ἦδη δὲ σὺν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰκόνα. Ὁ νέος Διονύσιος Βερούκιος ἐξ Ἰθάκης ἔσωσε κατὰ τὴν κάθωσιν ἐπιστολῆν ἀριστοτέρους ὑπαυτοῦς, θέλει ἐπὶ τέλος πραγματοποιηθῆ. Ἐσχάτως ἀνέγνωμεν ἐν τῷ "Νέῳ Ἐφημερίδι" τῶν Ἀθηνῶν ἄρθρον ἐκτεταμένον περὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος ἡμῶν, γεγραμμένον μετὰ πολλοῦ αἰσθηματός, καὶ δὲν ἀμφιβόλομεν ὅτι ἅπας ὁ Ἑλληνικὸς τύπος θέλει συνηγορήσει ὑπὲρ τῆς ιδέας ταύτης, ὅπως τὸ ταχύτερον ὁ πανελλήνιος οὗτος πῶθος ἐκτελεσθῆ.

Ἰδοὺ τῆς ἐπιστολῆς ἡ περικοπή. "Ὁ τοσοῦτον ἀφιλοκερδῆς καὶ γενναῖος ῥιψοκινδυνεύσας εἶναι ὁ νέος Διονύσιος Βερούκιος ἐξ Ἰθάκης, ναυτικός, ὅστις πρὸ ἔτους μεταβάς πρὸς ἐγκατάστασιν εἰς Λάριссαν καὶ ἰδὼν πλεύσιμον τὸν Πηνειὸν κατεσκεύασε λέμβον, ἧτις μετὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐπέμπετο νὰ γείνη οὕτως σωτηρία. Διότι καθ' ἣν ὦραν ἐν τῷ φρικαλέῳ ἐκείνῳ ὁκέτι, ὅτε κατεκλύθητο ἅπασα ἡ πόλις Λαρίσσης καὶ ἰδέα ἡ συνοικία Παράγου, καὶ ἀπόλλυτο τόσο ἀπληπι-

σμένοι ἐν γραφαῖς φωναῖς κράζοντες βοήθειαν, οὗτος συνέλαβε τὴν ἰδέαν μὲ προφανῆ τῆς ζωῆς του κινδύνον νὰ σῶσῃ μόνος διὰ τῆς λέμβου του τοὺς ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ πνιγμένους, καὶ τὸ κατῴρωσε σῶσας πλέον τῶν 600, ἐν οἷς βρέφη καὶ ἀσθενεῖς, οὗς ἐπ' ὠμίον ἔφεραν ἵνα τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς λέμβου! Ὁ Νομάρχης τὴν ἐπιούσαν ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ὅπως ἐρεῖται ἔκαστε τὸν θυμασμὸν ἀπάντων."

Αἴνιγμα 159. Ἀνήκει πάσῃ κεφαλῇ τὸ ὄλον μου, ἤξέουσαι. Τὰ πρῶτα τὰ στοιχεῖά μου κ' ἂν λείψουν πλὴν ἡ εὐφροσύνης. Πῶς μέλος τῆς σῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλιν θὲ νὰ γείνη. Ἄλλοῖμον ὁ πόνος μου ἂν σ' εὐρῇ! "Τὶ θὰ γείνη;"

Αἴνιγμα 160. Μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπ' ὠμίον. Μὲ φορετὴ καὶ σὲ θερμαίνω. Ἄνευ ταύτης ἂν μὲ ἴδῃς. Ἀπὸ φόβου σὲ ψυχραίνω. Ἰάκ. Κορσίτης, ἐν Πετρούπολει.

Αἴνιγμα 161. Τὸ πρῶτον εἶναι σύνδεσμος, Τὸ δεύτερον πτηνόν. Τὸ ὄλον εἶναι μέλος σου. Καὶ μέλος τῶν κτηνῶν. Μ. Μ. ἐν Ζυμνίτῃ.

Αἴνιγμα 162. Μὲ τὴν κεφαλὴν μου εἶμαι Ἡ ἴδια κεφαλῇ. Συμπερινοῦν ἄνευ ταύτης Κ' ἐρωτῶ. Λέξις ἀπλῆ. Καλλιπρῆ Ὀντιδίου, ἐν Ὀδύσσῳ.

Πρόβλημα 163. Συμπληρωθῆτωσαν οἱ ἀστερίσκοι, ὅπως ὡστε ν' ἀναγινώσκονται ὀρθοσταίως καὶ καθεὸς λέξις ἐξ ὧν ἡ πρώτη σημαίνει διάσπασον Ἑλληνίδα, ἡ δεύτερα δοτικὴν πρωτοκλήτου ὀνόματος, ἡ τρίτη μνημεῖον σεβαστῶν παρ' ἀρχαίους, ἡ τέταρτη μέρος διὰ λατρείαν, ἡ πέμπτη δοτικὴν ἀνωταμίας καὶ ἡ ἕκτη μέρος τοῦ σώματος. Ν. Γ. Μ. ἐν Βερολίνοσιν.

Πρόβλημα 164. *π* ** * * * * * π * * * * * τ * * * * * π * * * * * μ * * * * * Ἑλλείπειται τὰ φωνήεντα. Ὁ αὐτός.

Αἴνιγμα 153. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. Αἴνιγμα 154. ΑΙΝΙΓΜΑ — ΑΙΜΑ.

Αἴνιγμα 155. ΑΜΑ — ΘΕΙΑ. Αἴνιγμα 156. ΑΝ — ΘΡΑΣ.

Πρόβλημα 157. Α Η Ρ Α Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Η Σ Α Δ Η Μ Β Ο Η Σ

Πρόβλημα 158. Α ν ε υ ε ρ γ ε σ ι Α Α ν α ρ π τ ι σ ι Α Α μ α ρ τ ι Α Α δ ρ ι Α Α ρ Α Ρ Α Α γ ρ ι Α Α ν δ ρ ε ι Α Α π ο κ ρ τ η μ ε ν Α Α κ α τ ε ρ γ α σ τ Α

Ἐλοσαν. Τὰ 131—133 ὁ κ. Μ. Γ. Εὐθρόδουλος ἐν Λαρισίῳ. τὰ 147—150 οἱ Κύριοι Μ. Μ. ἐν Ζυμνίτῃ, Κ. Λύττικας, Π. Βαλασόπουλος καὶ Ἰω. Κ. Γρουμπός ἐν Γαλαζίῳ, Γ. Χρυσόστομος ἐν Καβάλλῃ, καὶ Γ. Κ. Γ. (ἰμμέτρως) ἐν Ταϊγανίῳ. τὰ 152 ἡ δεσποινὴ Αἰζ. Βασιλειάδου ἐν Τεργεστῇ. τὰ 141—144, 147, 148 καὶ 150 ὁ κ. Γ. Παπανικολάου ἐν Μανούστῳ. τὰ 147, 150 ὁ κ. Γ. Ἀρμόδιος ἐν Φιλιπποπόλει. τὰ 150 ὁ κ. Δ. Καπανιάρης ἐν Τάυντ. τὰ 147, 148, 150, 152 ὁ κ. Κ. Τ. Βάγιας ἐν Βραίλῃ. τὰ 142, 144, 145, 147, 148, 149 καὶ 152 ὁ κ. Ν. Γ. Μ. ἐν Βερολίνοσιν. τὰ 154, 156 οἱ Κύριοι Γ. Πίσσας καὶ Μ. Ῥάγκος ἐν Ὀδύσσῳ. τὰ 150, 154, 156 ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος ἐπίσης. τὰ 153, 154, 156 ὁ κ. Δ. Ν. Φραγκόπουλος ἐν Γαλαζίῳ. τὰ 153, 154, 156 ὁ κ. Γ. Ν. Φουσκάκης ἐπίσης. τὰ 153, 154, 156 ἡ δεσποινὴ Καλλιόπη Χαβιάρη ἐν Κωνσταντινουπόλει. τὰ 147, 148, 150 ὁ κ. Γ. Κομρόπουλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. τὰ 154, 156 ὁ κ. Σ. Παπαντωνόπουλος ἐν Λονδίῳ. τὰ 157 ὁ κ. Γ. Δ. Μαθίτης ἐν Καλαρῶσι. τὰ 154, 156 ὁ κ. Κ. Τ. Βάγιας ἐν Βραίλῃ. τὰ 154 ἡ δεσποινὴ Ἀγγελικὴ Ε. Πατρῶνα καὶ τὰ 153, 156 ὁ κ. Ε. Πατρῶνας ἐν Τούτζε. τὰ 154, 156 οἱ Κυρία Ἐρ. Π. Ἐκιντζόγλου καὶ Εὐδ. Γ. Κολάση ἐν Μασσαλίᾳ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ. Κου Γ. Μ. εἰς Καλαμῶσιον. Ἡ πραγματεία ὠμίον, ἣν εὐρομεν ἵκαν ἐνησφύροσαν, θέλει δημοσιευθῆ διὰ τοῦ προσέχοντος τεύχους. Εὐχαριστοῦμεν ὡμὰς διὰ τὰς πληροφρορίας. — κ. Κ... εἰς Τεργεστῇ. Σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς λύσῃτε τὸ ἐπόμενον αἴνιγμα. Πῶς δύναιται ἡ αὐτὴ χεῖρ νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν ταυτοχρόνως ἐκ Τεργεστῆς καὶ ἐκ Βιέννης, ἑλληνικῶν καὶ γερμανικῶν; Ἦν ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὠμίον ἐπιστολῇ ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν ἐλπίζομεν νὰ ὀνηθῶμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν. — κ. Π. Σ. εἰς Ἀλεξανδρείαν. Τὰ φυλλάδια ἀποστάλησαν ὡμίον. προσέχοντες ἔξετε ἐπιστολὴν. — κ. Α. Π. εἰς Κωνσταντινουπόλιν. Ὁ Καθηγητὴς Κιρκκιερτες εἶναι πράγματι ὁ εὐρύτερος τῆς Μετεωρολογικῆς περὶθῆ, περὶ τῆς ἐγρήγορας καὶ ἐν τῷ Ἐσπερῳ ἦτο δὲ καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Γουττίνῃ Ἀστεροσκοπεῖου καὶ ἠρώδων κότερον ἔνεκα λόγων οἰκονομικῶν. — κ. Σ. Π. εἰς Λοδίον. Δέχθητε τὰς θερμὰς ἐυχαριστίας ἡμῶν. Τὸ φυλλάδιον ἀποστάλη ὡμίον ταχυδρομικῶς. — κ. Χ. εἰς Κάιρο. Ἐπιλοφοροῦντες ἡμῶν ὅτι ὁ Α'. τόμος τοῦ Ἐσπεροῦ δεδωμένος ἐπέδωθη ὡμίον. ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὅσον ὅσον θέλετε λάβει καὶ τὸν Β'. τόμον, καθότι τὸ κριτικὸν ἀποστάλη πρὸ ἑβδομάδων ᾗθη εἰς Ἀλεξανδρείαν.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 19. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ἘΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

GRAMMH ANATOAIKΩN INΔIΩN KAI KINAS (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Μαΐου, 15 Ἰουνίου, 15 Ἰουλίου, 15 Ἀυγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανῆαι 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξύ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

GRAMMH AIGYPTOY. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

GRAMMH ANATOLHS. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 6 μ. μ. εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Κάλαιας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ' προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐζεῖνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

EIS TYNIDA κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιόμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

EIS DALMATIAN τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλειότερας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λόγδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

1209

Bei Joh. Ambr. Barth in Leipzig ist erschienen:

Wiedemann, A., Die ältesten Beziehungen zwischen Aegypten und Griechenland. 22 Seiten 8° 1883. Preis 0,60 Pf. Vorlesung gehalten an der Universität Bonn.

— Sammlung altaegyptischer Wörter, welche von griech. Autoren umschrieben oder übersetzt worden sind. 46 Seit. (mit Hieroglyphendruck). 1883. Preis 5 Mark.

Α. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

Πολιτειογραφικόν, Φιλολογικόν καὶ Ἐπιστημονικόν

τοῦ ἔτους

1884.

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Τύποις I. Παλαμάρη.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἑσπερου ἐν Λειψία (ELSTER-STRASSE 19).

εὐρηνται καὶ τὰ ἐξῆς βιβλία·

Τόμος Α' τοῦ Ἑσπερου, ἔτος 1881—1882. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος φρ. 50 (χρ.)

Τόμος Β' τοῦ Ἑσπερου, ἔτος 1882—1883. Ἄδεται μὲν φρ. 40 (χρ.) δεδεμένος δὲ φρ. 50 (χρ.)

Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα. Ἐκδ. 1883 φρ. 6.25. Μετάφρασις ἑμμετρος ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ LONGFELLOW. (Μετὰ εἰκόνων.)

Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, πρωτότυπον ἱστορικὸν διήγημα. Ἐκδ. 1883. φρ. 2.50.

Τὰ ἄνω βιβλία εὐρίσκονται καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις, Κυρίῳ Π. Σαράντη, βιβλιοπωλεῖον Φοίνικος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Κυρίῳ Ἰ. Παπαδῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κυρίῳ Ε. Δοσίῳ καὶ Σ² ἐν Κερκύρα, Κυρίῳ Σ. Γράσῳ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Κυρίῳ Δεκίπρῃ καὶ Σ² ἐν Σμύρνη.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16). Τιμὴ καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον φοῖνικ. 50.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἑσπερου ἀρχεται τῆ 1|13 Μαΐου.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· κ. Δημ. Καρασπύρος. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Νικ. Σ. Μπάκας. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΩΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ· κ. Πέτρος Μ. Γκεντιλίνης. ΠΑΤΡΑΙ· κ. Πανσανίας Χοιδᾶς. ΣΥΡΟΣ· κ. Ν. Σακκελίω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ Αἴγυπτος· κ. Πέτρος Σαράντης, βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδῆς, βιβλιοπώλης. ΦΙΑΘΗΠΟΤΗΟΛΙΣ· κ. Γεώργιος Τσοῦντας, ἰατρός. ΣΜΥΡΝΗ· κκ. Δεκίπρης καὶ Σ², καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσος, βιβλιοπώλης. ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κωνστ. Κυριαζῆς. ΣΕΡΡΑΙ· κ. Κ. Χόνδρος. ΚΑΒΑΛΑ· κκ. Α. Γ. Κούζης καὶ Σ². ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκορτζιφίτης. ΠΕΡΟΥΣΟΛΥΜΑ· Αἶδης. Ἀνανίας Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιάδης, ἑφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· κ. Κ. Λαναράς, ἰατρός. ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ· κ. Ἀπ. Ξενοῦδάκης. ΡΟΔΟΣ· κ. Μ. Μαλλιαράκης. ΙΩΑΝΝΙΝΑ· κ. Γ. Β. Λάππας.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ ΔΕΜΗΣΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΛΑΡΝΑΞ· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΤΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκάφ. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Ι. Σαργιάννης. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκάφ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ· κ. Τηλέμ. Παπαζογλου. ΚΟΡΑΒΙΑ, ΠΙΚΕΤΟΝ, ΚΑΡΑΚΑΑ καὶ ΚΡΑΙΟΒΑΝ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκλέλης. ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εὐθυμ. Πεταλάς. ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ·

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. ΟΔΗΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λοβέρδος. ΓΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκιαρδόπουλος. ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τζιτζιέλης. ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒ· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεμιστοκλῆς Πετροκόκκινος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλου, ΔΙΒΕΡΠΟΤΑ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περβάνογλου. ΚΑΛΚΟΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστασίαι, οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἑτησίας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνηνοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Συντάκτης· Δρ. I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῃ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΔΙΝΟΥ ἐν Λειψία.